

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

GEEN AFZET....

FRA GALGARIO (1655—1743). Uithangbord van den pruikenmaker Oletta.

DE ECONOMISCH - HISTORISCHE TENTOONSTELLING

IN HET

Stedelijk Museum

TE AMSTERDAM

Het is een eigenaardige tentoonstelling, die door het Nederlandsch Economisch-Historisch Archief in het Stedelijk Museum te Amsterdam is ingericht. In den regel is het bij een tentoonstelling van schilderijen te doen om de schilderijen zelf, om de schilderijen als zoodanig.... hier niet.

Deze Internationale Economisch-Historische Tentoonstelling is georganiseerd met het doel, het economisch leven in Europa gedurende de laatste zes eeuwen aanschouwelijk voor te stellen. Voorop stond, voornamelijk door middel van schilderijen, een beeld te geven van het economisch leven, gezien door de oogen van den kunstenaar gedurende de groote economische bloeiperioden der verschillende landen van Europa, en zoo is een tentoonstelling tot stand gekomen, die, hoewel als een eerste poging te beschouwen, toch reeds, ook doordat aan het schilderijen-materiaal nog enkele belangrijke boeken, documenten, munten en andere voorwerpen zijn toegevoegd, als zeer geslaagd mag worden aangemerkt.

Er is groote verscheidenheid te bewonderen en al is het waar, dat de schilderijen als zoodanig niet de hoofdzak vormen, dat

AERT PIETERSZ. (1550—1612). De Staalmeesters van de Lakenververij te Amsterdam.

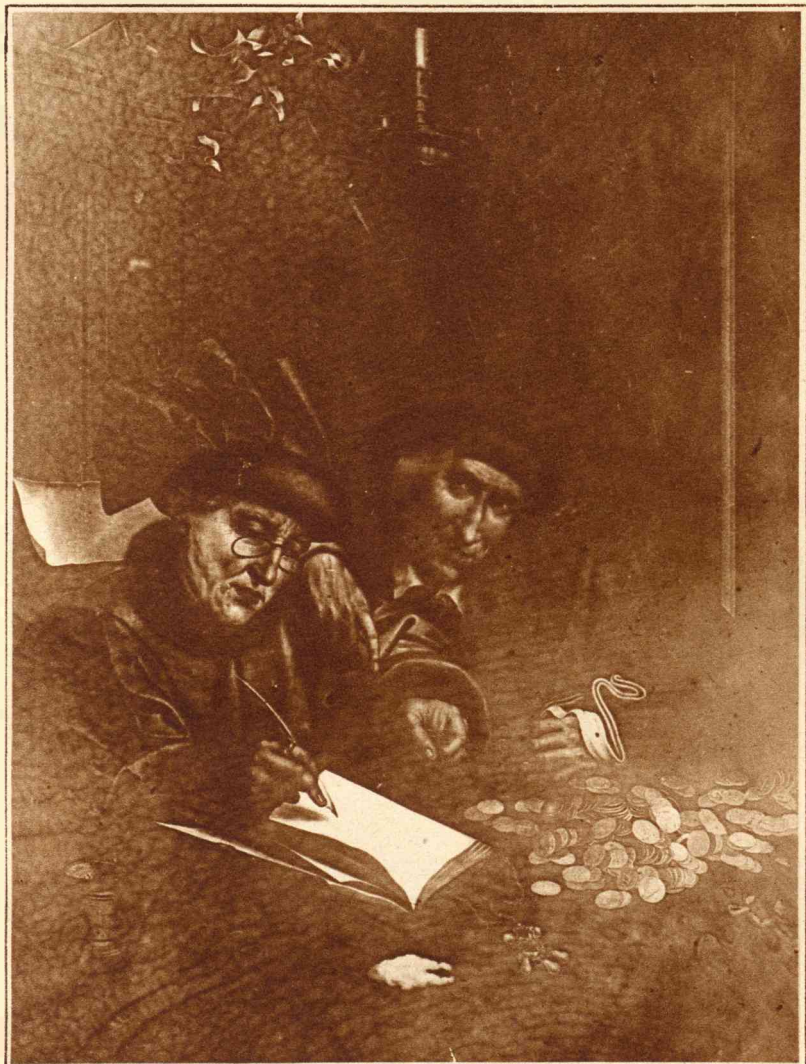
MARINUS VAN REYMERSWAEI. (1497 - na 1567). De gelijkenis van den oneerlijken rentmeester.

het meer ging om de op de doeken en paneelen behandelde onderwerpen, door niet alles bijeen te brengen wat aan economisch-historisch materiaal te vinden was, maar een keuzetentoonstelling saam te stellen, is het uitvoerend comité er in geslaagd, een tentoonstelling in te richten, die niet alleen van belang is voor de wetenschap, maar ook aan hooge artistieke eischen voldoet.

Zijn de late middeleeuwen vertegenwoordigd door miniaturen, die den arbeid op het land en in de stad uitbeelden, de indruk dien handel, nijverheid en landbouw in de volgende eeuwen op den kunstenaar hebben gemaakt, blijkt uit werken van Noord- en Zuid-Nederlandsche, Duitsche, Fransche, Engelsche en Italiaansche meesters, van wie tal van schilderijen aanwezig zijn (de catalogus omvat niet minder dan 619 nummers, meest schilderijen) waarop het bedrijfsleven van hun tijd in beeld is gebracht. Naast landschappen en stadsgezichten zijn er voorts tal van portretten van beroemde kooplieden, bankiers en economen.

Het groote belang van deze tentoonstelling voor de economische zoowel als voor de kunst-geschiedenis ligt natuurlijk hierin, dat een zoo uitgebreide verzameling schilderijen, documenten en andere voorwerpen, die gewoonlijk in musea en in particuliere verzamelingen, in archieven en in bibliotheken verspreid en niet zoo gemakkelijk voor iedereen toegankelijk zijn, hier, zij het dan ook maar tijdelijk, bijeengebracht zijn, om den tot nog toe te weinig bekenden tak der historische wetenschap, de economische geschiedenis, aanschouwelijk voor te stellen.

Volledig is de tentoonstelling niet, maar hoe kon dat ook? In het voorwoord van den catalogus wordt daaromtrent gezegd: „Dat onder het bijeengebrachte veel ontbreekt, dat men er feitelijk zou verwachten, is niet alleen aan het Comité te wijten: in een aantal gevallen is het ook na herhaaldelijk aandringen.

QUINTEN MATSIJS (1466—1530). De Wisselaars.

GOVERT FLINCK (1615—1660) Portret van Dirck Graswinckel, staathuishoudkundige en rechtsgeleerde.

zoowel in binnen- als buitenland, niet mogelijk gebleken het gevraagde voor de tentoonstelling in leen te verkrijgen.

Het Uitvoerend Comité koestert nochtans de hoop, dat hetgeen op de tentoonstelling te zien zal zijn, niet alleen uit artistiek oogpunt belangrijk zal worden geacht, maar dat het ook als studie-

materiaal zal kunnen dienen voor de economische geschiedenis zoowel als voor de cultuur- en kunst-geschiedenis."

Aan die verwachting voldoet de tentoonstelling, die nog tot 15 Sept. geopend blijft, zeer zeker.

Dat wil evenwel niet zeggen, dat ze alleen van belang is voor hen, die van de economische ge-

schiedenis een speciale studie maken; ook voor den leek en voor den liefhebber van de schilderkunst is er veel te genieten, want onder de schilderijen zijn er veel van de besten onder de oude meesters, werken uit buitenlandsche musea, die velen zonder deze tentoonstelling misschien nooit te zien zouden hebben gekregen. A. T.

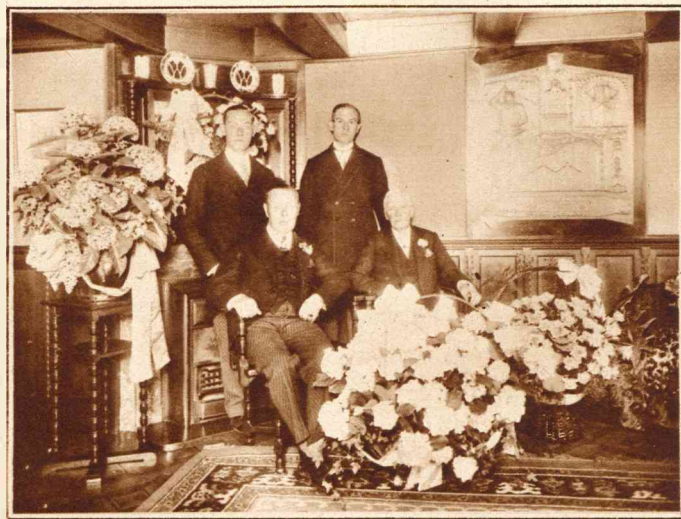
Een der fraaie gobelins, die op de tentoonstelling te zien zijn, voorstellende een bezoek van Lodewijk XVI aan de Gobelinfabriek.

Op 1 Augustus mocht de heer J. G. Hertel den dag herdenken waarop hij vóór 50 jaar in dienst trad bij de Kon. Ned. Stoomboot-Mij. te Amsterdam. De jubilaris tijdens de receptie in het Scheepvaarthuis temidden zijner familieleden en de bloemen met links naast hem den Directeur der K.N.S.M. den heer Paul den Tex. (Foto hiernaast links).

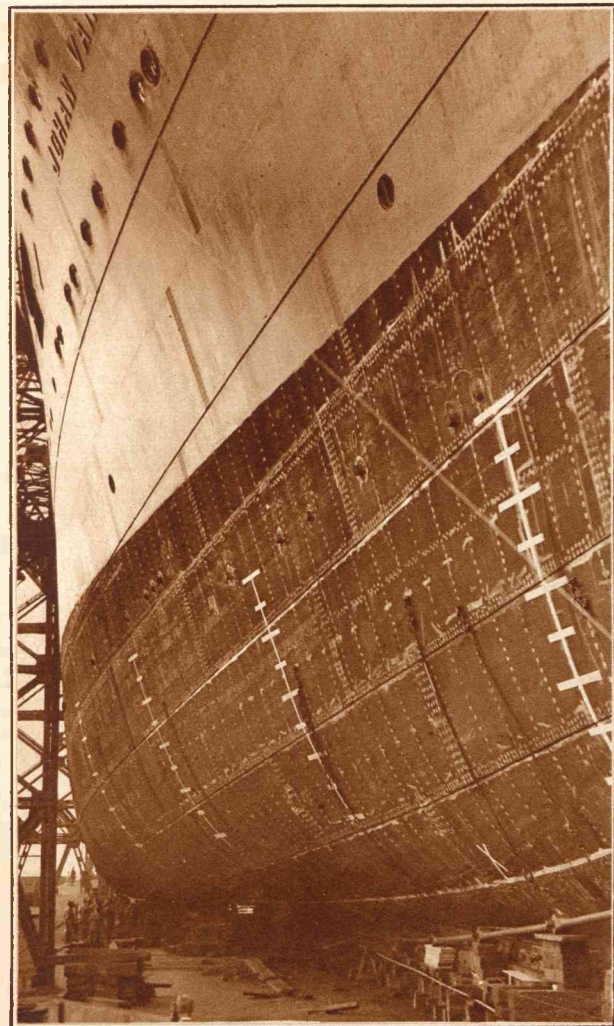
In de Hoofdstad

De Amsterdamsche firma in Machinerieën J. L. H. Smits en Co. vierde 1 Augustus haar 50-jarig bestaan. Rechts: Een foto van de directie temidden der bloemgeschenken. Links zittend de heer F. B. Schönthaler, naast dezen de heer Matthias Duys. — Staand links de heer M. Schönthaler en rechts de heer P. Duys.

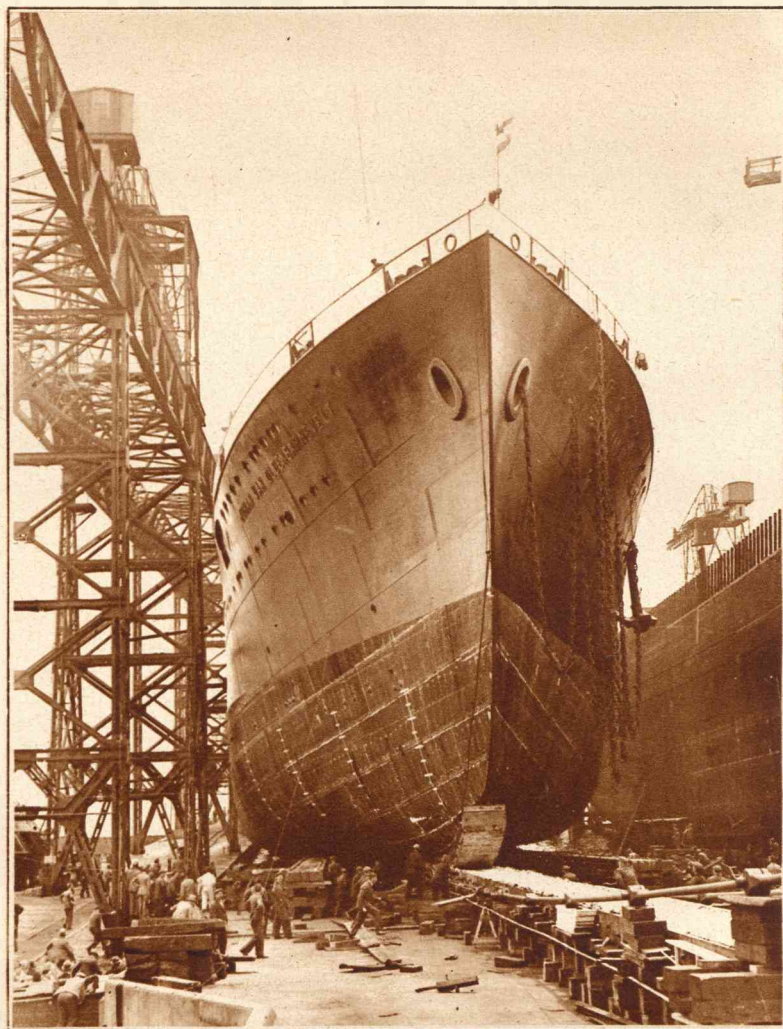

Bij den doop en den stapelloop van de „Johan van Oldenbarnevelt”.

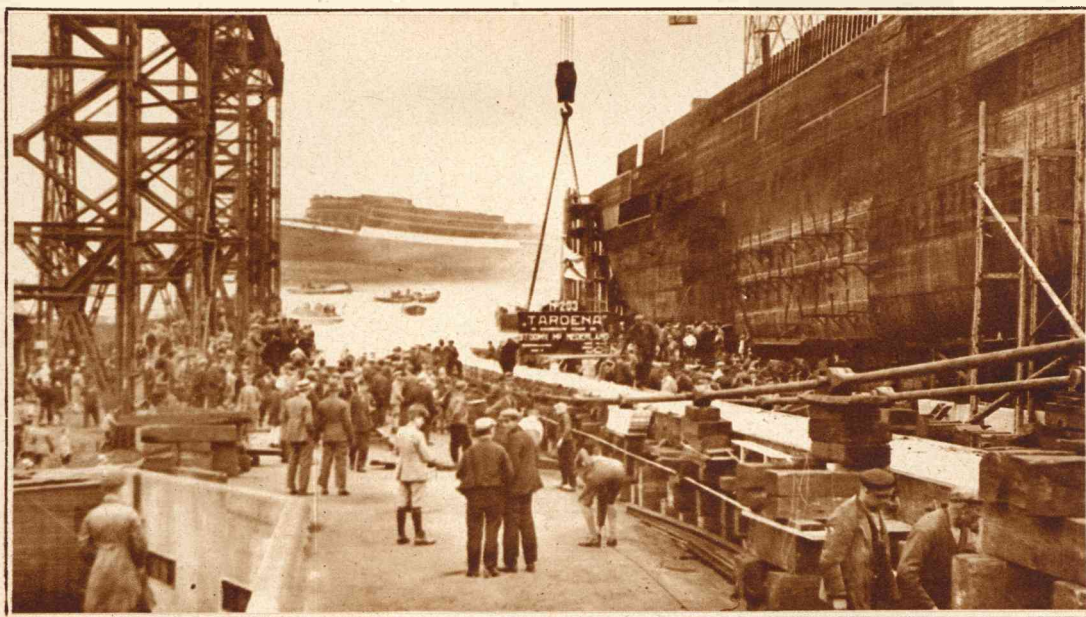
Gepaard met den traditioneele champagne-doop heeft Zaterdag de tewaterlating plaats gevonden van het nieuwe dubbelschroef-mailschip de „Johan van Oldenbarnevelt”. Met des te meer trots mogen we van dit feit gewagen en er afbeeldingen van geven, omdat dit het grootste schip is, ooit op een Nederlandsche werf gebouwd. Niet minder dan 183 meter bedraagt de lengte van dezen oceaanstoomer, bij een breedte van niet minder dan ruim 22 meter. Het gewicht van het onvoltoode schip, zooals het Zaterdag de werf van de Ned. Scheepsbouw Mij. afgleed, bedraagt maar eventjes 11.000.000 K.G., welk gewicht, wanneer het schip compleet beladen zal zijn, niet minder dan 25.400.000 K.G. zal bedragen. Een prachtige aanwinst voor de vloot van de Mij. „Nederland”. Mevrouw W. Tegelberg—Hooft verricht de doopplechtigheid en neemt de laatste beletselen voor den stapelloop weg, door met een zilveren hamer het koord door te hakken. Met gekruiste armen burgemeester De Vlucht.

Een goed denkbeeld van de ontzaglijke hoogte en omvang van den stoomer krijgt men door dit plaatje als men de menschen links onder ermede vergelijkt.

Nadat de doopplechtigheid heeft plaats gevonden, glijdt het schip langzaam en statig in zijn element.

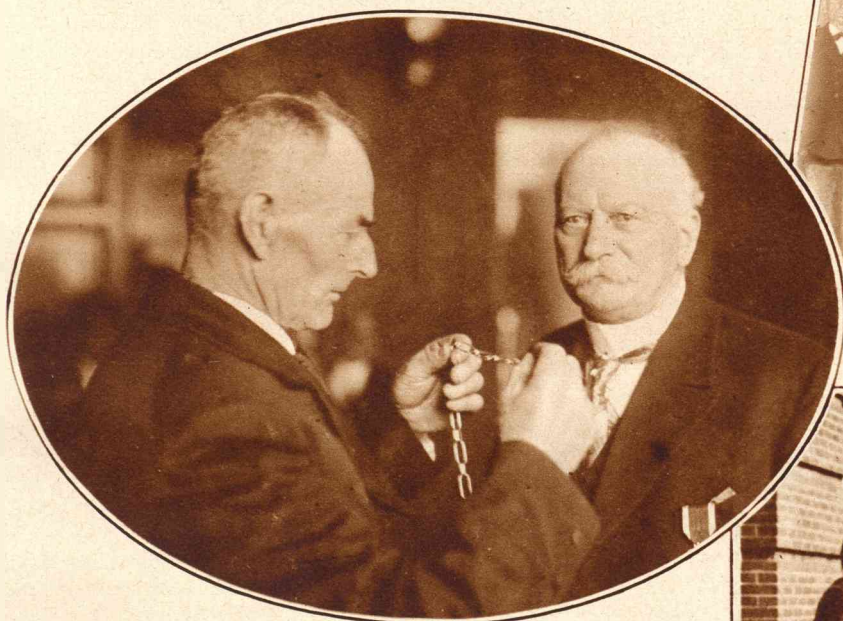

Aanstands na de tewaterlating van het mailschip werd alweer de kiel gelegd van een nieuw schip de „Tarvena”, eveneens voor de Mij. „Nederland” bestemd.

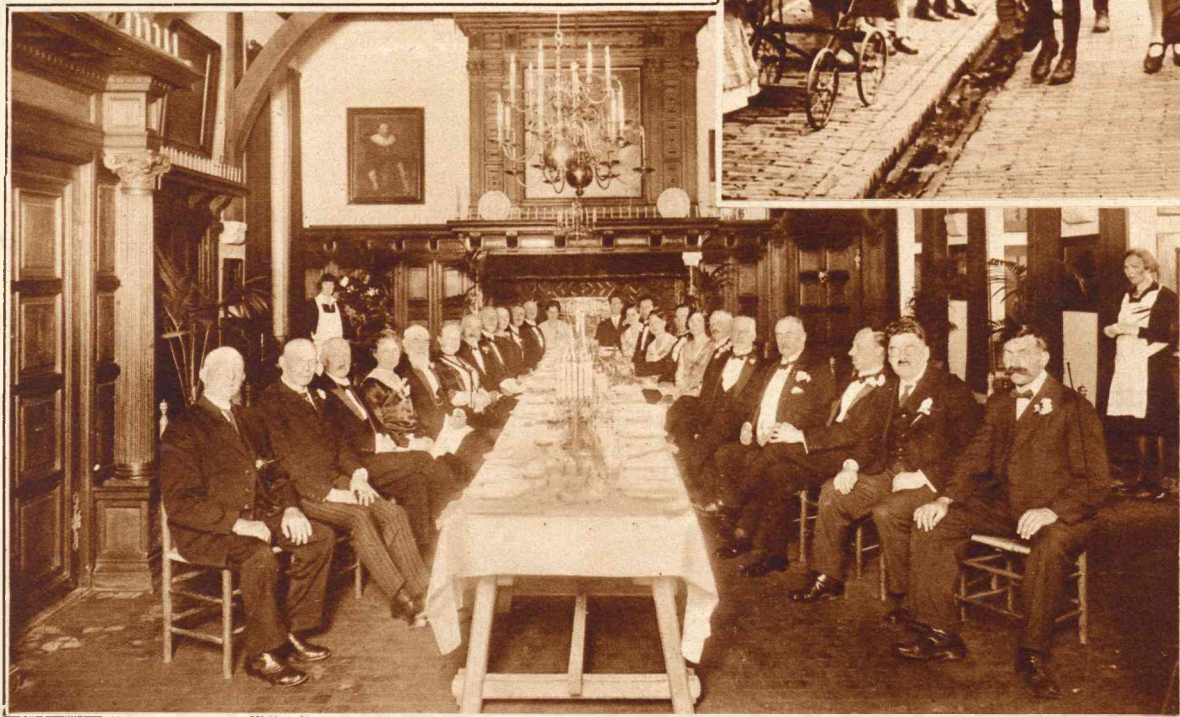
Van Feestvierende en Geïnstalleerde Burgemeesters

Te Noordwijk heeft de heer J. B. v. d. Mortel zijn intrede gedaan als burgemeester dier plaats. Onze foto hiernaast geeft het oogenblik meer van de hulding door de gemeenteraadsleden en de aanbidding van bloemen.

Hieronder: De officiële installatie in den Noordwijkschen gemeenteraad.

Ook te Bovenkarspel werd een nieuwe burgemeester geïnstalleerd, de Edelachtbare heer W. C. van Breda, voorheen wethouder te Den Helder. Wethouder Root hangt den nieuwen titularis den amtsketen om.

De burgemeester van Muiden, de heer J. L. de Raadt, mocht 1 Augustus zijn zilveren ambtsjubileum vieren, bij welke gelegenheid de burgerij hem hartelijk gehuldigd heeft. Na de hulding in de kerk begeeft de burgeroorder zich huiswaarts

In de Ridderzaal van het Muiderslot, waarvan de Muidensche burgemeester slotvoogd is, werd te zijner eere een feestmaal aangericht. Hiernaast een foto van dit illustreer feit.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Als een man maar wil, dan kan hij alles! werd er in een gezelschap beweerd en Richard Standing was het daar roerend mee eens. „Zoo? Trouw jij dan eens met de verloofde van Prins Joachim van Latavia?” werd hem toegevoegd; „ik wed om duizend pond, dat je dat niet klaarspeelt.” Standing had in een dulle bui de weddenschap aangenomen, al begreep hij den volgenden morgen bij het ontwaken zelf niet, hoe hij zoo dwaas had kunnen zijn, vrijwel zijn heele vermogen op zoo'n manier te vergooien. Want dat lukte natuurlijk toch niet, hij zou het niet eens probeeren. Om zich te verstrooien, gaat hij een vacantiereisje maken naar Kilbolton, waar hij Cicely Vane ontmoet, op wie hij hals over kop verliefd wordt. Die Cicely Vane, maar dat weet Standing niet, is juist de verloofde van den Prins, die hij volgens de weddenschap zou moeten trouwen. Zij heeft ook hem lief, maar haar vader wil, dat zij met den prins trouwt. Zoodra Standing dat alles weet, besluit hij het huwelijk tusschen Cicely en den Prins te verhinderen, iets, wat ook 'n Amerikaansch consortium wil, dat uit is op olie-concessies in Latavia en vreest, dat die aan Almeric Vane gegeven zullen worden, wanneer de vorst met diens dochter trouwt. In dienst van dat consortium reist Standing haar, als zij voor de huwelijksplechtigheid naar Latavia gaat, na. Hij spreekt haar nog, vóór zij Latavia betreedt, en zweert haar, dat hij op de een of andere wijze het huwelijk wel zal weten te beletten. Stan-

Ik heb eerst zijn voorstellen heelemaal niet overwogen, ik beschouwde ze niet als ernstig, vond ze eenvoudig krankzinnig. Totdat je me vertelde, dat er spoed achter je huwelijk werd gezet — dat er voor jou geen ontkomen aan was, en dat je onmiddellijk naar Latavia zou vertrekken.”

Zij keek naar hem op, haar lippen trilden. „Eerst toen dacht ik weer aan de voorstellen van dien Smith. Er scheen geen andere mogelijkheid om je te helpen. Ik bezat maar heel weinig geld; ik verdiende mijn brood met schrijven. Om je te kunnen helpen, moest ik over geld kunnen beschikken, en ik kon zooveel krijgen als ik maar hebben wilde, als ik er in toestemde, op te treden als agent voor dat Amerikaansche syndicaat. Alleen in zooverre heb ik, hetgeen ik deed, gedaan terwille van het geld.”

Met een vlugge beweging greep zij zijn hand en drukte die tegen haar lippen.

„Ja, Dick — ik wist het wel — ik wist het wel, en ik schaam me over mezelf. O, Dick, vergeef het me!”

Hij nam haar in zijn armen, drukte haar vast tegen zich aan en overdekte haar gelaat met kussen.

„Mijn lieveling,” fluisterde hij. „Zoolang je me liefhebt, kan het me niet schelen, wat er gebeurt. O, liefste, ik kon de gedachte niet verdragen, dat je me verachtte — mijn Cicely...”

Een stroom van lieve woordjes ontwelde aan zijn mond, en het meisje scheen het toe, alsof de wreede kwelling waaronder zij zoo lang had moeten lijden, plotseling van haar was weggenomen, en alle wolken waren weggevaagd....

„O, Dick — mijn heerlijke, dappere Dick!”

„Dappere Cicely! Ik geloof, dat mijn moed, vergeleken met den jouwen, is in verhouding van een druppel water tot den oceaan. Niemand anders dan jij zou er ooit over gedacht hebben, met gevaar voor je leven hier te komen, om mij die mededeeling te doen.”

Bij die woorden zich plotseling den kritieken toestand, waarin hij zich bevond, weer herinnerend, maakte zij zich uit zijn omarming los. Inplaats van haar in zijn armen te sluiten en haar te kussen, moest hij handelen.

„Wat ga je nu doen, Dick? Hoe wil je met Prins Joachim handelen?”

In het vertrek stond een vergulde sofa. Hij geleidde haar daarheen, en nam, met zijn arm om haar middel geslagen, naast haar plaats.

„Ik weet niet wat ik doen zal. Ik zou niet weten, wat ik doen kan.”

„Maar je hebt toch soldaten, Dick!” riep zij verbaasd uit. „Die zijn toch zeker wel loyaal en te vertrouwen?”

„Ja, en dan zullen er mannen gedood worden, en er zullen meer weduwen en meer vaderloze kinderen in het land zijn. Ik heb, als soldaat, in Vlaanderen levens zien verwoesten, maar dat was voor een grootsch doel. Maar welk recht heb ik, Cicely, om ook maar één menschelijk wezen op te offeren.... om ook maar één vrouw of één kind ongelukkig te maken?”

„Maar Dick, als Joachim je gevangen nam, zou hij je zonder aarzelen laten doodschieten.”

☆

dring gaat naar het „Paleis in het Bosch”, waar de vorige Prins van Latavia, die krankzinnig verklaard is, door Joachim wordt gevangen gehouden, met de bedoeling dezen te bevrijden en weer op den troon te herstellen. Onderweg neemt hij met een aantal mannen, die evenals hijzelf in dienst zijn van 't Amerikaansche syndicaat, Prins Joachim gevangen. De krankzinnige Prins is echter juist overleden en daar dit een streep door Standing's rekening dreigt te halen besluit hij zelf voor den bevrijden Prins Peter door te gaan. Hij verwekt een revolutie, die een onbloedig verloop heeft en hem op den troon van Latavia zet. Almeric Vane laat hij voor alle zekerheid op een kasteel gevangen zetten en aan Cicely, die den volgenden dag haar intocht in Latavia doet, vertelt hij de geheele geschiedenis. Het meisje, dat ook hem lief heeft, zwijgt natuurlijk, ook tegenover haar vader, en laat zich kalmpjes gevangen nemen, overtuigd, dat Standing er wel voor zal

Standing knikte.

„Ja, dat zou hij zeker, dat weet ik wel. Maar je zult toch niet van me verlangen, dat ik, inzake de moraal, een voorbeeld neem aan Joachim.... Cicely — ik zou mezelf voelen als een moordenaar,

Fanny Flapuit zegt:

Eén ding hebben moderne moningen: je hebt geen ruimte om te zitten klagen.

wanneer er iemand in dezen strijd zou worden gedood.”

Cicely wist niet meer wat te antwoorden, wat tegen zijn redeneering aan te voeren. Wat hij zei was waar. Hij had geen recht, ook maar een enkel mensch op te offeren voor deze zaak. Maar, nu hij eenmaal zoover gegaan was, hoe kon hij nu nog terug?

„Ik weet wat je denkt, Cicely,” zei hij, haar gedachtengang onderbrekend, „dat ik, nu ik me eenmaal aan dit ongelukkige volk als Prins Peter heb opgedrongen, ik ook moet doorzetten — dat, als ik het niet doe, Joachim van de gelegenheid gebruik zal maken en, eens de teugels van het bewind in handen hebbend, zich niet zal ontzien, er links en rechts op los te schieten, om zoodoende elke verdere poging tot wat hij hoogverraad zou noemen, den kop in te drukken. Ik kan de verantwoordelijkheid voor mijn eigen daden niet van mij afschuiven. Als er zulke terechtstellingen plaats vonden, dan zou ik mij evenzeer als een moordenaar voelen, als wanneer ik het Paleis in

zorgen, dat haar niets overkomt. Zelfs ondergaat zij 'n verhoor, omdat in Latavia de meening heerscht, dat zij en haar vader, samen met Prins Joachim, het land aan „den vreemdeling” hadden willen verkoopen. Later hoort Cicely van haar vader, dat Standing werkt voor het Amerikaansche syndicaat en zij begint aan hem te twifelen en juist als zij hem om opheldering wil vragen, komt haar vader binnen en herkent in Prins Peter Richard Standing. Van deze ontdekking wil Almeric Vane gebruik maken om Standing voor zich te laten werken, inplaats van voor de Amerikanen; wat hem echter niet gelukt. De gebeurtenissen volgen elkaar nu snel op. De voornaamste is wel, dat Almeric en Cicely door een kriegsraad ter dood veroordeeld, maar vlak voor de ten uitvoerlegging van het vonnis, door Dick bevrijd worden. Op hun vlucht naar de grens verneemt Cicely, dat Prins Joachim getrouwen om zich verzameld heeft en een aanval op Mintz, de hoofdstad van Latavia, wil wagen. Dick is dus in groot gevaar en zoodra de mannen, door Dick daarmee belast, de vluchtelingen over de grens gebracht hebben, besluit Cicely terug te keeren om Dick te waarschuwen. Als boerinnen vermomd gaan Cicely en Martha, haar kameier, per trein naar Mintz terug, waar zij, na allerlei moeilijkheden — er is een prijs van 10.000 kronen op haar hoofd gesteld — in slaagt, Dick te spreken te krijgen. Zij vertelt hem wat zij gehoord heeft en Dick geeft haar opheldering hoe hij er toe gekomen is, in dienst te treden van het Amerikaansche syndicaat. Dat gesprek wordt in dit nummer voortgezet.

het Bosch dezen nacht liet om-
singelen en allen die op de hand
van Joachim zijn liet doodschieten.”

Hij zuchtte droevig.

„O, Cicely, als jij en ik hier maar veilig vandaan waren! In de sprookjesboeken, die ik als kind te lezen kreeg, werd het altijd als de belooning beschouwd der deugd, wanneer de bedelaar prins werd, of de ganzenhoedster koningin. Als ik ooit weer in de gelegenheid kom om te schrijven, zal ik een serie kinderverhaaltjes schrijven, waarin de prins, die een ganzenhoedster liefheeft, ganzenhoeder wordt — als er tenminste zoo'n baantje bestaat — en alleen ruwe bedelaars, die zonder middel van bestaan rondzwerven, tot prinsen worden gemaakt.”

Een oogenblik zag zij zijn ouden glimlach op zijn gelaat, als de zon, die voor een oogenblik door een zwaar wolkenfloers heenbrak. Hij sprak op de luchtige, vroolijke wijze, die zij zoo goed van hem kende, maar zij zag wel degelijk hoeveel moeite het hem ditmaal kostte.

„Ik voel me zoo eenzaam, Cicely — zoo afschuwelijk eenzaam.”

Deze woorden kwamen van zijn lippen als een kreet uit het hart. Zij greep zijn hand en drukte die vast.

„Dick — o, Dick — het is allemaal mijn schuld. Als je mij dien avond maar niet ontmoet had, zou er niets van dit alles zijn gebeurd.”

„Als ik je dien avond niet ontmoet had, lieveling, dan zou ik het mooiste en het heerlijkste oogenblik van mijn leven gemist hebben.”

Hij keek haar ernstig in de oogen.

„Wil je wel gelooven, Cicely, dat ik je, ofschoon je een pruik op hebt en het grootste gedeelte uit een schminkdoos op je gezicht gesmeerd hebt, overal aan je lieve oogen herkend zou hebben.... Maar, liefste, ik zit daar maar aldoor over mezelf te praten, en we moeten veeleer aan jou denken. Je moet vanavond naar Borne terugkeeren.”

Zij keek hem verwonderd aan.

„Maar Dick, ik ben niet in onmiddellijk gevaar, maar jij. Wat ga je doen met betrekking tot Prins Joachim? Je moet een besluit nemen; je kan niet werkeloos blijven en afwachten — afwachten, tot je wordt doodgeschoten.”

Hij boog het hoofd voorover, als bestudeerde hij het patroon van het tapijt.

„Ik begin zoo moe te worden van mijzelf, dat ik niet weet, of ik maar niet liever doodgeschoten zou worden, Cicely.”

„Maar Dick,” snikte zij, „ben ik dan niets voor je? Ik dacht, dat je me gezegd had, dat je me liefhad?”

„Daar mag je nooit meer aan twifelen, Cicely,” zei hij heftig. „Ik heb je van ganscher harte lief. Maar zie je dan niet in welke positie ik verkeer? Ik kan die pauweveeren niet afschudden, waarmee ik me getooid heb. Ik kan de kroon niet afzetten die ik mij zonder enig recht op het hoofd gedrukt heb, en zoolang ik die kroon draag — je zult het uit den toon, die er in dien kriegsraad werd aangeslagen wel hebben begrepen, dat er dan geen sprake kan zijn van een huwelijk tusschen ons.”

Hulpeloos haalde hij de schouders op. Cicely

No. 14

werd door dit gebaar zeer getroffen. Zij had hem altijd gekend als een man vol zelfvertrouwen, tot hij het roekeloze af — altijd, op elk oogenblik gereed tot handelen, nooit achter zich kijkend, nooit vragende, nooit van zijn stuk gebracht door twijfel. . . . En nu was zijn heele houding die van den fatalist, die zich gevangen voelt in de mazen van een net, waaruit hij niet kan ontsnappen, en die elken strijd beschouwt als verspilling van tijd en energie.

„Dick, zoo mag je niet spreken. Je bent wat moe en terneergedrukt. Er moet toch wel een weg te vinden zijn, om uit deze moeilijkheid te geraken — een weg, om je uit de handen van Joachim te redden.”

„Als die er is, dan ken ik hem in elk geval niet, Cicely. Elk spel moet volgens vaste regels gespeeld worden, en in dit spel wil ik niet ook maar één man, vrouw of kind zien lijden, als ik het kan voorkomen.”

„Maar, als Prins Joachim hier komt, Dick?” voerde ze hier tegen aan. „Je weet evengoed als ik, wat er dan zal gebeuren — hij is even wreed als jij edelmoedig bent. Hij zou er door geen enkele humaniteits-overweging van teruggehouden worden, om zich te wreken op hen, die hij zal beschouwen als de oorzaak van zijn vernedering.”

„Misschien zou hij met mij alleen tevreden zijn, en de anderen sparen. Het is nog niet te laat, om met hem te onderhandelen. Ik zou tot hem kunnen zeggen: Neem mij en doe met mij wat je wilt, onder voorwaarde, dat niemand verder iets kwaads zal geschieden. . . . Maar natuurlijk zou hij die voorwaarde niet aannemen, als ik niet een behoorlijke macht achter mij had, en als je rondloopt met een leger achter je aan, — wel, geweren hebben vaak de onaangename gewoonte, om onvoorzien af te gaan — en dat zou ik niet willen.”

Zij begreep, dat zijn besluit vast stond ten aanzien van den weg dien hij te volgen had, en dat niets hem van zijn voornemen zou kunnen afbrengen. Zij zocht in haar geest ijverig naar een uitweg uit de impasse. Als het van haar had afgehangen, zou ze alleen aan Dick gedacht hebben; zij zou zonder aarzelen de legermacht gebruikt hebben, die nog te zijner beschikking stond, om Prins Joachim te vernietigen; maar, inziende, dat niets hem daarin zou doen toestemmen, peinsde zij op een ander middel. . . .

„Dick!” riep zij eensklaps uit.

Hij schrikte op uit zijn sombere overpeinzingen en haar aanziende bemerkte hij, dat haar oogen van opwindung schitterden. „Dick, ik geloof, dat ik een uitweg gevonden heb. Stuur Joachim een boodschap. Vraag hem om een onderhoud. Laat hem weten, dat je bereid bent, met hem te onderhandelen. Hij is in elk geval, dat zul je ook wel inzien, de laatste, die zal denken, dat je aarzelt gebruik te maken van het leger dat je tot je beschikking hebt. Hij moet inzien, dat die aanval op Mintz een wanhopig gewaagde onderneming is — een hazardspel — die lukken kan, maar ook mislukken. Als je hem laat merken, dat je precies weet, wat hij van plan is, en dan tevens een onderhoud voorstelt, waarin je tot een vergelijk kan komen, dat bloedvergieten voorkomt, ligt het voor de hand, dat hij de kans zal aangrijpen.”

De sombere uitdrukking van z'n gelaat verdween. „Dat is een idee, Cicely. . . . Ja, dat is een idee. Als ik hem geef wat hij hebben wil, zonder dat hij er eenige moeite voor heeft te doen, zou ik het wel met hem eens kunnen worden. . . . De eenige moeilijkheid is, dat het onmogelijk is, hem een boodschap te sturen.”

„Waarom?” vroeg zij.

„Omdat ik niemand weet, wien ik zulk 'n boodschap zou kunnen toevertrouwen. Stuur ik een officier van hier, zelfs den loyaalsten en trouwsten aanhanger van Prins Peter, dan ligt het voor de hand, wat Joachim zal doen. Hij zou den man mijn brief laten zien; hij zou hem vertellen, dat ik een indringer was, en de officier zou hier terug komen, niet meer als mijn trouwste en loyaalste aanhanger, maar als mijn vijand. Dat is het eenige bezwaar tegen je plan, en het is een bezwaar, waar niet overheen te komen is. Er is hier eenvoudig niemand, wien ik mijn geheim kan toevertrouwen.”

Zij ontrukte zich aan zijn omarming en opstaande, keek zij hem strak aan.

„Ben ik er dan niet, Dick. Ik kan die boodschap toch wel aan prins Joachim brengen?”

„Jij? Alsof ik jou zulk een gevaar zou willen laten loopen!”

„Dat moet je,” antwoordde ze beslist. „Zie je dan niet in, dat dat de eenige uitweg is. . . . Luister even naar mij. Je zal me niets op schrift hoeven te geven — niets dat, als het gevonden werd, later als bewijs tegen je gebruikt zou kunnen worden. Al wat er noodig is, is een briefje van jou, waarin de drager gemachtigd wordt, om namens jou met prins Joachim te spreken.”

Hij schudde koppig het hoofd.

„Daar komt niets van in, lieveling. Ik denk er niet aan, om je toe te staan, nogmaals je leven voor me te wagen.”

„Je moet, Dick,” herhaalde zij. „Zeg me, waar je Joachim zou kunnen ontmoeten, en dan zal ik wel alles in orde brengen. . . . Toe, Dick, luister nu naar rede.”

Hij keek haar strak aan.

„Jij gaat regelrecht met den eerstvolgenden

Goudvisschen

*

*In 't nat van den vijper, zoo donker en diep.
Dat melig doorglansd is van teer-groene tinten.*

Daar dartelen en spartelen

De glanzige lijfjes:

't Krioelt er van levende goud-gele linten.

*De schitterende zon zendt zoo koesterend en gul
Haar heldere licht in die half-duistere spiegeling.*

Op 't gouden gewemel

Van lenige lijfjes.

Op 't water, waar 't rust in naam-merkbare wiegeling.

*De visschenschool jaagt er in ourige haast
Het licht tegemoet met zijn lokkenden luister.*

Met trillende vinnen

En kletsende staarten

Maakt zij zich snel los van 't schemerige duister.

JACOB HARTMAN.

trein naar Borne terug. Ik zou liever sterven, dan jou te mijnen behoefte kans te laten loopen op gevaar. Ik zou je nooit in handen van dien man vertrouwen. Je zou eenvoudig je dood tegemoet gaan.”

„Maar je zou hem toch ook moeten vertrouwen, als die ontmoeting op een andere manier tot stand te brengen zou zijn. Zie je dan niet in, dat het het eenige is, wat er gedaan kan worden?”

Hij glimlachte even om haar heftigheid, maar de vastbesloten uitdrukking zijner oogen bleef daarin.

„Het spijt me, Cicely, maar niets zou er mij toe kunnen brengen, om toe te stemmen. Ik ben verantwoordelijk voor je veiligheid. Je gaat naar Borne terug.”

Smekend strekte zij de handen naar hem uit.

„Dick, als er al eenig gevaar is, dan is het toch in elk geval maar een heel klein — en. . . heb jij niet, nog pas vanmorgen, je leven voor mij gewaagd? . . . Dick, maak mij gelukkig, door me die kleinigheid voor je te laten doen.”

Hij schudde het hoofd.

„Neen, Cicely,” antwoordde hij. „Laten we er nu maar niet meer over spreken. Ik zal wel op de een of andere manier een uitweg vinden. Je moet maar geen aandacht schenken aan mijn sombere woorden. Heusch, met mij zal het wel losloopen — mijn geluk zal me wel bijblijven.”

„O, Dick, toe toch. . . . Is mijn liefde dan zoo'n waardeloos ding, dat het mij niet eens is toegestaan, te doen wat ik kan, om je te helpen? Dick, ik smee je, laat mij die boodschap voor je overbrengen.”

Hij haalde met een bruuske beweging de schouders op — een beweging, die zij maar al te goed van hem kende. Dat was altijd de inleiding voor een

handelwijze waartoe hij besloten was, en waar hij niet meer van was af te brengen.

„Ik zal maatregelen nemen voor je veilige reis naar Borne. Het is nu tijd om afscheid te nemen, liefste. De een of andere gek heeft te mijner eere 'n feestmaal aangericht, om wat hij noemt de bevrijding van Latavia van 't juk van den vreemdeling te vieren. Er moet natuurlijk gespeecht worden, en daar ik geen sterke redenaar ben, zal ik nog een speechje moeten voorbereiden. Dus zullen we afscheid moeten nemen, lieveling.”

Hij strekte de armen naar haar uit, maar zij kwam niet op hem toe. Zij stond daar met een zeer bleek gelaat. Zij dacht ingespannen. Zij had een beroep gedaan op zijn gezond verstand — zij had een beroep gedaan op haar liefde voor hem. Maar er was nog één wapen, dat zij nog niet had gehanteerd. Tot nog toe had zij moeten zwichten voor zijn vasten wil. . . . Maar nu besloot zij, dat laatste wapen te gebruiken.

„Dick, ik vraag je nogmaals, voor de laatste maal: Laat mij die boodschap voor je naar Prins Joachim brengen. Laat mij die ontmoeting tusschen jelui beiden voorbereiden. Laat mij de tusschenpersoon zijn, om een uitweg te vinden, die een oplossing kan brengen, die bloedvergieten onnoodig maakt.”

„Het spijt me, Cicely, maar ik kan het niet doen. Noodzaak me nu niet, om nogmaals neen te zeggen. Je moest weten, dat ik het verschrikkelijk vind, je iets te moeten weigeren.”

Zij wendde zich van hem af en liep snel het vertrek door naar de plaats, waar in den wand het knopje van een elektrische bel zat. Zij had haar vinger al op het knopje. Nog eenmaal keek ze naar hem om.

„Cicely!” riep hij uit, „wat ga je doen? Als je op die bel drukt, komen er minstens een stuk of zes van die kerels hier in de kamer, en je hebt nog niet eens afscheid van me genomen.”

„Dick, ik zal bellen. Ik zal mezelf aan-geven. Je hebt immers tien duizend kronen voor mijn arrestatie uitgelooft.”

Hij maakte een beweging, alsof hij op haar wilde toesnellen, maar zij hief haar hand op, en hij bleef staan.

„Cicely,” hijgde hij hevig verschrikt, „in Godsnaam, doe dat niet. Je weet niet wat je doet. Niets zou je kunnen redden, zelfs ik niet — Cicely.”

Zij keek hem met vasten blik aan.

„Ik zal bellen, Dick — ik zweer je, dat ik zal bellen en mezelf zal aangeven — tenzij je mij je boodschap naar Prins Joachim laat brengen.”

TWAALFDE HOOFDSTUK

Cicely — luister toch naar rede, wees toch verstandig!”

Hij was verslagen, zij zag het in den schrik, die op zijn gelaat stond te lezen.

„Ik meen wat ik zeg, Dick. Of je laat me je boodschap overbrengen, of ik geef mijzelf aan.”

Hij deed een stap voorwaarts, als om haar te smeeken. . . hij herhaalde de argumenten, die hij reeds eerder had gebruikt, maar zij schudde het hoofd.

„Er is geen tijd meer, Dick. Ik meen wat ik zeg. Er is niemand, wien je deze boodschap kan toevertrouwen, behalve ik, en als zij niet wordt overgebracht, ben je verloren. . . . Je moet dus wel, Dick.”

Hij maakte een gebaar van wanhoop.

„Ik heb het recht niet, je in deze zaak te betrekken, Cicely. . . . je aan zulke gevaren bloot te stellen.”

„Als onze liefde ook nog voor iets telt, Dick, dan heb ik de eerste rechten om het te doen,” antwoordde zij fier.

Hij staarde haar een oogenblik verward aan.

„Er is geen tijd te verliezen, Dick. Je moet een besluit nemen. Of ik breng de boodschap over, of ik geef mijzelf aan. . . . Als je iets overkwam, zou ik niet langer willen leven.”

Hij haalde lachend de schouders op.

„In Godsnaam dan, Cicely, ik geef me gewonnen. . . . Maar neem nu ook dadelijk je vinger van dat knopje af.”

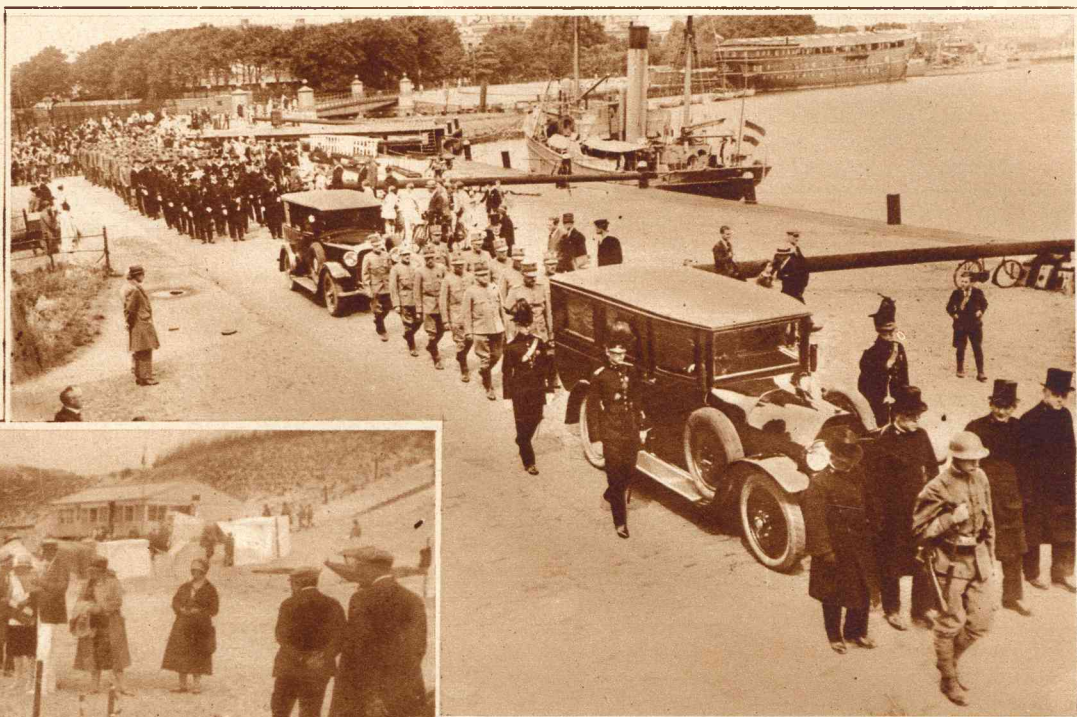
Zij kwam lachend en blij op hem toe.

(Wordt voortgezet)

UIT DE

Provincie

Foto hiernaast: Zaterdag is de bij 'n vliegongeluk te Huisduinen jammerlijk omgekomen vliegenier luitenant Brugma, van het vliegveld Soesterberg, uit den Helder naar Westerveld vervoerd. Met militaire eer wordt de overledene tot buiten de gemeente uitgeleide gedaan.

In Cullantsoog, de Noord-Hollandse badplaats heeft Zondag een wedstrijd plaats gevonden in het maken van zandfiguren op het strand. Vele jeugdige zand-virtuozen konden bij deze gelegenheid hun vaardigheid in het boetsen aan den dag leggen. Hierboven een overzicht van het wedstrijd-terrein.

In ovaal: Een hond in wording.

Een super-dreadnought in optima forma.

Een schildpad die nog trager vooruitkomt dan een schildpad.

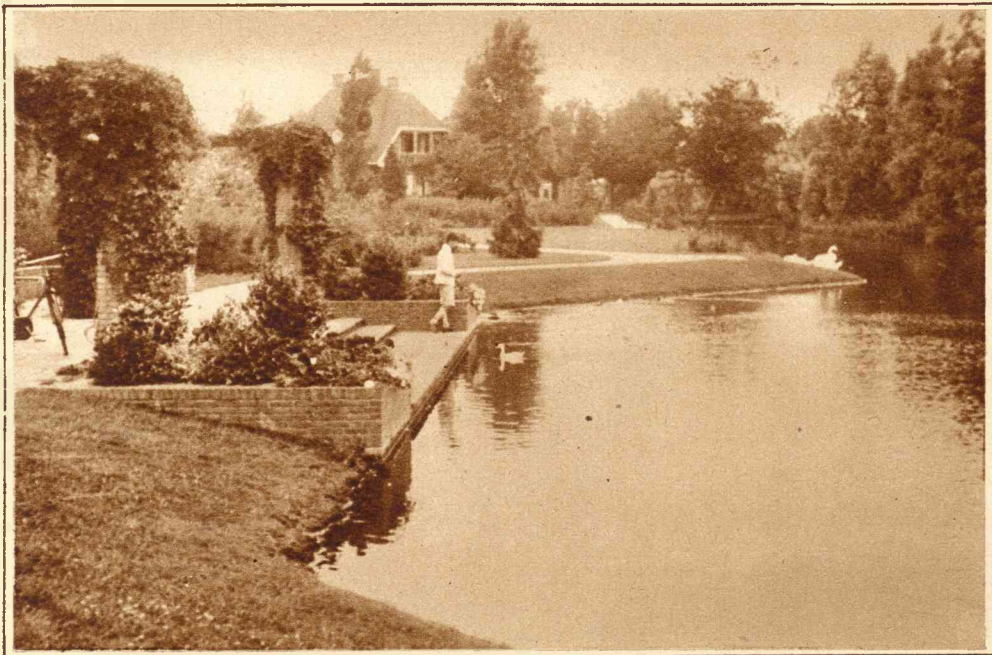

Een die behouden blijft. Bovenstaande molen, even buiten Schagen staande stond op de nominatie te verdwijnen en het lot van zooveel andere collega's te deelen. Door bemoeiingen van den heer P. Trapman te Schagen vooral wordt dit snoode voornemen gelukkig niet uitgevoerd en zal dit landschap-sieraad behouden blijven.

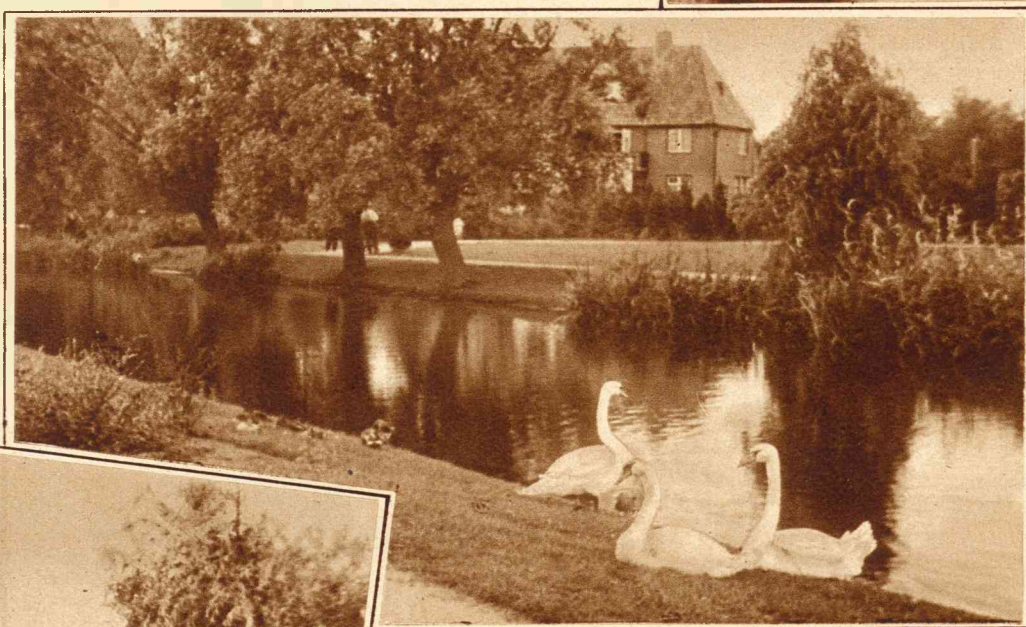
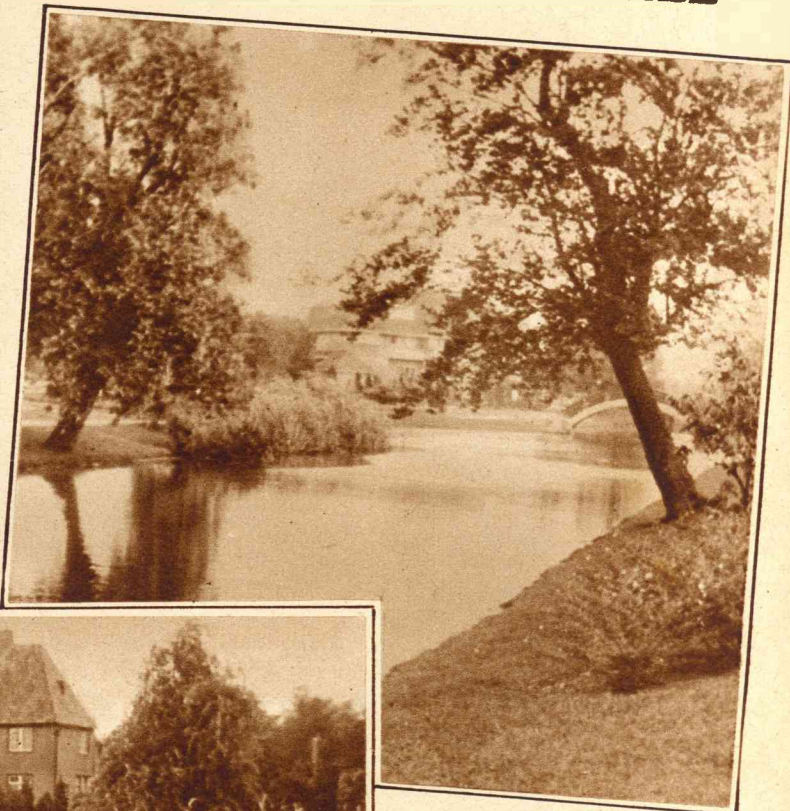

Zij leven hoog, ja hoog! Het komt niet dagelijks voor dat de „baas en zijn vrouw" zoo gemoedelijk als op dit plaatje de lucht ingaan bij een festiviteit. Maar bij het zilveren bestaansjubileum der Kunstzandsteenfabriek „Arnoud" te Hillegom was dit toch het geval. Daar werd de directeur, de heer Baron van Hardenberg in gezelschap van zijn echtgenoot in triomf over de terreinen der fabriek rondgedragen hetgeen wel de goede verstandhouding demonstreert.

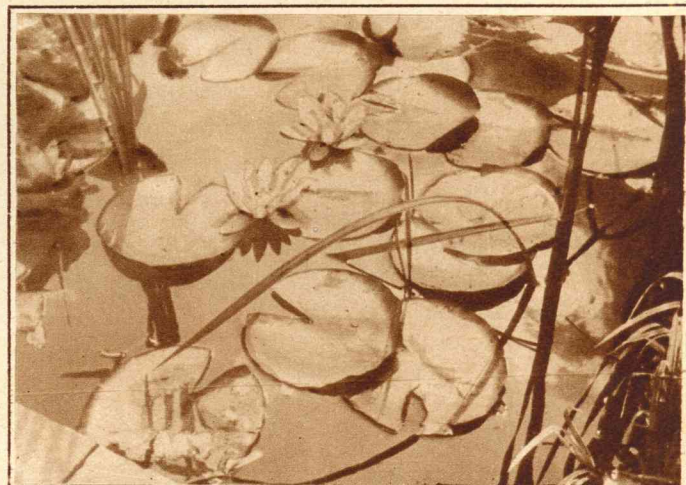
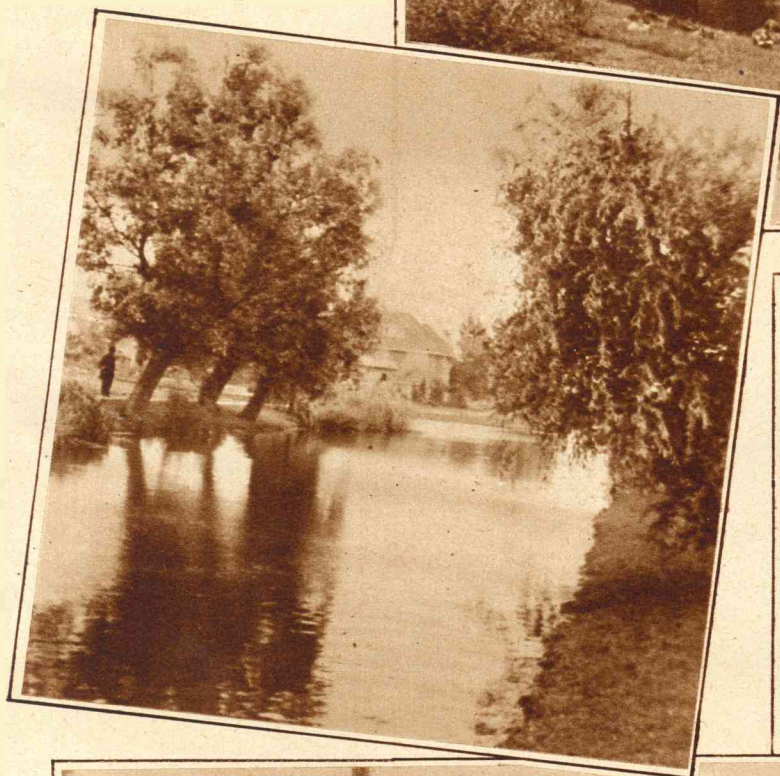
In Bussum

Onder de plaatsen die zich in 'n gestadige bevolkingsvermeerdering verheugen mogen behoort ook het forensenvilladorp Bussum. En deze aanwas is zeker niet ongemotiveerd. Immers, het Bussumsche gemeentebestuur weet uitstekend profijt te trekken van de aantrekkelijke omgeving en de gezondheid van Bussums

grondgebied. Zoo is er de laatste jaren een allerbekoorlijkst villapark verzeen daar maar vroeger de zoogenaamde „boschjes van Verbeek" slechts weinige bezoekers trokken. Dit villapark aan de nagedachtenis van het puik der Nederlandsche dichters gevrijd, mag bogen op een plantsoen met vijvers, welker aanleg en bekoorlijkheid men niet dan bemoederen kan. Eenige plaatjes mogen hiervan een, zij het dan ook bescheiden, beeld geven.

DE KEIZERSGRACHT TE AMSTERDAM OP

Foto D. F. Eberhardt

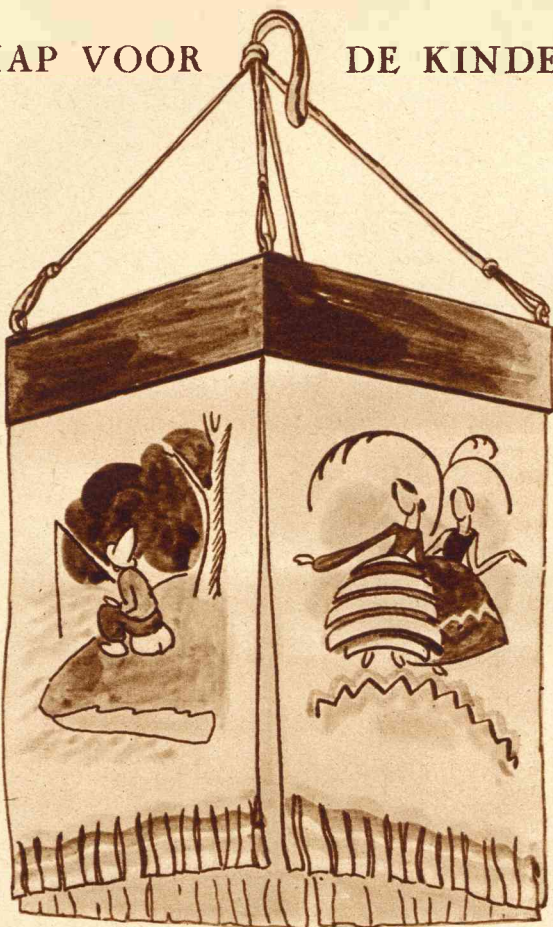
AMSTERDAM OP EEN ZOMERZONNEDAG

VROUWENLEVEN

EEN LAMPEKAP VOOR DE KINDERKAMER

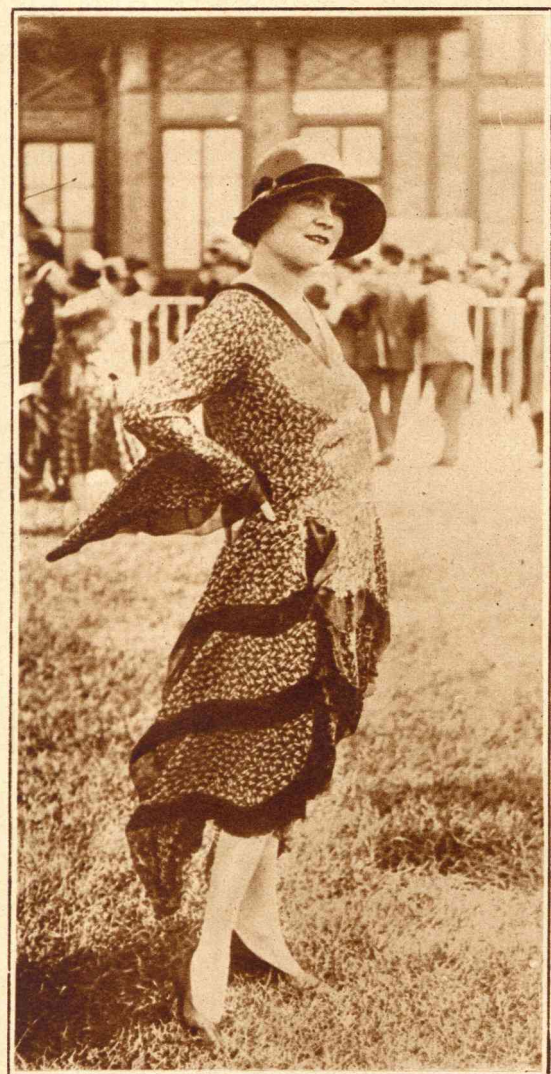
We weten bij ondervinding, dat kinderen 't mees- te plezier hebben in iets, wat direct tot hun kinderlijke fantasie spreekt, iets, wat ze niet lang behoeven te bestudeeren om er contact mee te krijgen. Herinneren we ons niet allen de ouderwetsche theelichtjes, die ons op het doorschijnende melkachtige glas de silhouetten van roodkapje en Hans en Grietje lieten zien? en wat een der aantrekkelikheden was van Grootmoeders gezellige huiskamer.

Laten we onze kinderen eens helpen, zooiets, maar dan in 't moderne genre, in elkaar te tooveren. Vooreerst laten we broer van plankjes, ongeveer 7 à 8 c.M. breed en 25 lang, een vierkante, drie- of zoo u wilt, zeshoekige lijst maken. We kunnen deze met ripolin beschilderen in de kleur, die het best in de kinderkamer past of het blanke hout versieren met hondjes, katten, eenden of wat al zoo de lievelingsbeesten van uw jongens zijn. Op 3, 4 of meer stukken mat doorschijnend papier teekenen de

kinderen iets naar hun eigen ingeving, of, zoo hun phantasie hen in den steek mocht laten, trekken ze een aardige pittige teekening na. Met kleuren moeten we lang niet zuinig zijn. Als 's avonds de lamp opgaat, geeft dit juist het aardige effect. Bij fig. 1 b.v. moeten we de kleuren als volgt verdeelen: het grasveld lichtgroen, de hoed van het visschertje citroengeel, het jasje violetrood en de broek oranje. De lucht sterk blauw en het water van hetzelfde blauw in golvende streepen. Meestal durven de kinderen beter met kleuren omgaan dan de ouderen — dus laten we dat deel van de werkzaamheden gerust aan hen over. De strooken papier knippen we van onderen franjevormig uit en steken ze met punaises tegen de binnenzijde van den houten rand; boven in de hoeken een oogje, waardoor we een kleurig koord of lint halen en onze kap is gereed om opgehangen en waard om bekeken te worden.

ASTA.

Elegant zomertoilet van bedrukte crêpe-de-chine met effen randen.

GEBLOEMDE STOFFEN EN GOLVENDE LIJNEN

Wat passen ze goed bij mooie zomerdagen al die bont bedrukte voiles, crêpe-de-chine, crêpe satin, kunstzijde en wat niet al! Misschien zijn er nooit zóó veel gebloemde stoffen verwerkt als dezen zomer. Ze hebben meest kleine dessins, welke zoowel door zwaardere figuren kunnen worden gedragen als door heel slanke, zoodat welhaast iedere vrouw zoo'n gebloemd japonnetje — of meerdere — aan haar garderobe heeft toegevoegd. En terwijl de mooie zomerdagen aanhielden werden telkens nog weer nieuwe modellen ontworpen van luchtige zomerjaponnetjes met golvende strooken.

We geven er hierbij een paar afbeeldingen van. Bizonder elegant is het eerste toilet met de naar achteren spits aflopende strooken van den rok, die door effenkleurige randen geaccentueerd worden. Geheel nieuw is de tablier van over elkaar vallende met effen randen omlijste voorpanden. De mouwen hebben die modieuze wijd uitvallende strooken welke bij de nieuwe zomerjaponnetjes zoo zeer in den smaak vallen. Een kanten jabot versiert de taille met de V-vormige halsuitsnijding.

Het tweede toiletje is eenvoudiger van lijnen, doch zal juist hierdoor bij vele vrouwen nog meer in den smaak vallen dan het eerste. De strooken hebben hier smalle randen van effen crêpe georgette.

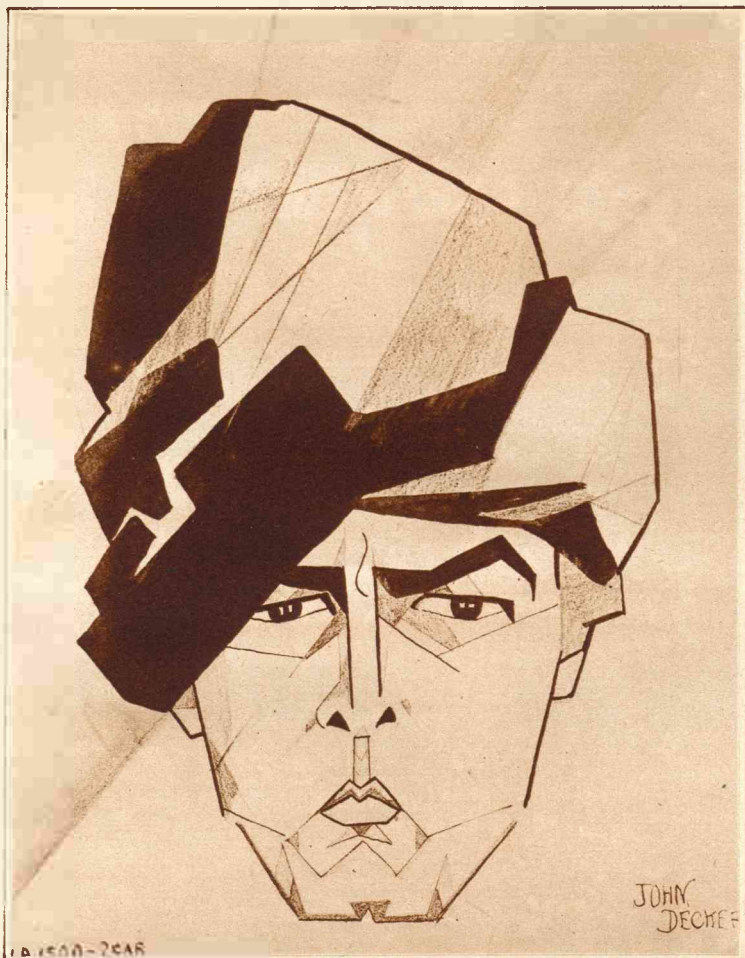
P. D.

Zomertoiletje van bedrukte crêpe-georgette met smalle effen randen.

ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
SUNLIGHT ZEEP
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000
 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000 ZUIVERHEIDSWAARBORG F 10.000

FILM- NIEUWS

Een aardige caricatuur-teekening van John Barrymore, die momenteel met de nieuweling *Mona Rico* in de film *Eternal Love* speelt. En om het kubistische van de teekening en om de juiste typeering van dezen speler, verdient deze caricatuur wel de aandacht.

Mona Rico, een negentien jaar oude Mexicaansche schoone, die kortgeleden door den regisseur van de *UNITED ARTISTS* Ernst Lubitsch werd ontdekt, toen deze bij de figuranten naar een meisje met zeldzaam mooie handen zocht. Haar eigenlijke naam luidt: *Maria Enriqueta Valenzuela* en zij woont met haar moeder en haar broer, die dienst doet op de tramlijn *Los Angeles-Hollywood*, samen. Thans speelt deze eertijds onopgemerkte figurante met John Barrymore en Camille Horn een hoofdrol in de nieuwe film *Eternal Love* (*Eeuwige Liefde*). Op onze foto hiernaast zien we haar in haar rol in het Canadeesche gebergte.

SPREKENDE JOURNAAL Door de cameralieden van de *Fox Movie News* wordt momenteel België, Denemarken, Zweden, Noorwegen en Nederland afgereisd om van deze landen z.g. sprekende journaals te maken. Op het oogenblik vertoeft deze camera-staf in Amsterdam en neemt daar verschillende Amsterdamsche eigenaardigheden en karakteristieken in het sprekende apparaat op. Velen onzer stadgenooten zullen alreeds de auto met het woord „Movietone” erop door de straten hebben zien rijden, terwijl anderen waarschijnlijk reeds het geluk hebben gehad de Amerikanen te zien arbeiden en toevalligerwijze, misschien ook zijn „opgenomen.” De gecompliceerde, fijne opname-camera, die slechts door uiterst vaardige handen kan worden bediend, kost het slordige sommetje van f 60.000, een bedrag, dat voor niet-Amerikaansche oogen toch altijd nog een lieven stuiver vertegenwoordigt. Na Amsterdam bewerkt te hebben, vertrekken de heeren achtereenvolgens naar Purmerend om de klompenindustrie vast te leggen, naar de folkloristische feesten in Tilburg, en verder naar Zeeland, Middelburg en Veere, met haar vele interessante bezienswaardigheden. Een der Fox officials uit Amerika Mr. J. P. Ryan spreekt op onze foto door den microfoon 'n groet aan William Fox uit.

Padvindes aller landen, vereenigt U!

In Engeland, te Birkenhead, heeft een wereldcongres van padvindes plaats gevonden, waar vertegenwoordigers van de verst verwijderde landen aanwezig waren en elkander met muziek en dans in vrije uren vermaakten, zooals deze foto zien laat.

De Moordenaar

DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Mevrouw Terlingen, de jonge echtgenoot van den dominé, wierp een verlangenden blik op de pendule, welker wijzerplaat flauwtjes beschenen werd door het intieme licht van een klein schemerlampje, dat op de piano stond. Het was half negen in den avond en daar hun villaatje feitelijk midden op de heide stond was het er, nu dominé nog niet thuis was, erg eenzaam. Hij kon echter ieder oogenblik komen en mevrouw verlangde heel erg naar dat oogenblik. Er zwierven de laatste dagen zigeuners over de heide en den vorigen avond had haar man reeds een kerel moeten weggagen, die brutaal door het venster in het fietsenschuurtje had gekeken. Waarschijnlijk wilde het heerschap eens poolshoogte nemen en kijken, of er iets van zijn gading bij was.

Het werd later en later en buiten viel langzaam de nacht. Het was stil, slechts van uit de verte drong fluisterend het stadsrumoer tot in de schemerverlichte kamer door. Reeds was zij een paar maal opgeschrikt en hoopvol naar buiten gelopen, doch steeds zonder resultaat. Om zich wat afleiding te verschaffen schakelde zij hun nieuwe radioapparaat in en de teere muziek van een violsolo bracht inderdaad eenige rust. Doch geen oogenblik was zij met haar volle attentie bij die ijle klanken, steeds het bekende belletje van haar man's fiets verwachtede.

Haar toestand van nervositeit werd er niet beter op, toen de omroeper een extra politiebericht voorlas. Tot haar ontsteltenis hoorde mevrouw dat er uit de stadsgevangenis een zeer gevaarlijk individu ontsnapt was, welke zijn geweten met een roofmoord bezoedeld had. Hij moest omstreeks kwart voor acht ontsnapt zijn en twee getuigen hadden reeds gemeld, dat zij een man in gevangenskleeven in de richting van de heide hadden zien loopen. Hij had zich kunnen verbergen in een dicht kreupelboschje....

Er volgde een signalement, dat echter vaag tot haar hersenen doordrong. Klein van gestalte, zwart haar, een onduidelijk litteken op de linker

wang en verder opgave van leeftijd en kleine bijzonderheden, welke geheel niet tot haar doordrongen. Met een uitdrukking van begripelijken angst bleef zij in het half duister, met de handen tegen de borst geklemd, naar haar heftig kloppend hart luisteren. Zelfs toen een vrolijke potpourri van het omroeporkest uit den luidspreker schalde en de klanken vervaagden in de ijle stilte van den nacht, verdween de angst niet en maakte een sinister voorgevoel zich zelfs van haar meester. Twee lugubere dingen wortelden zich vast in haar

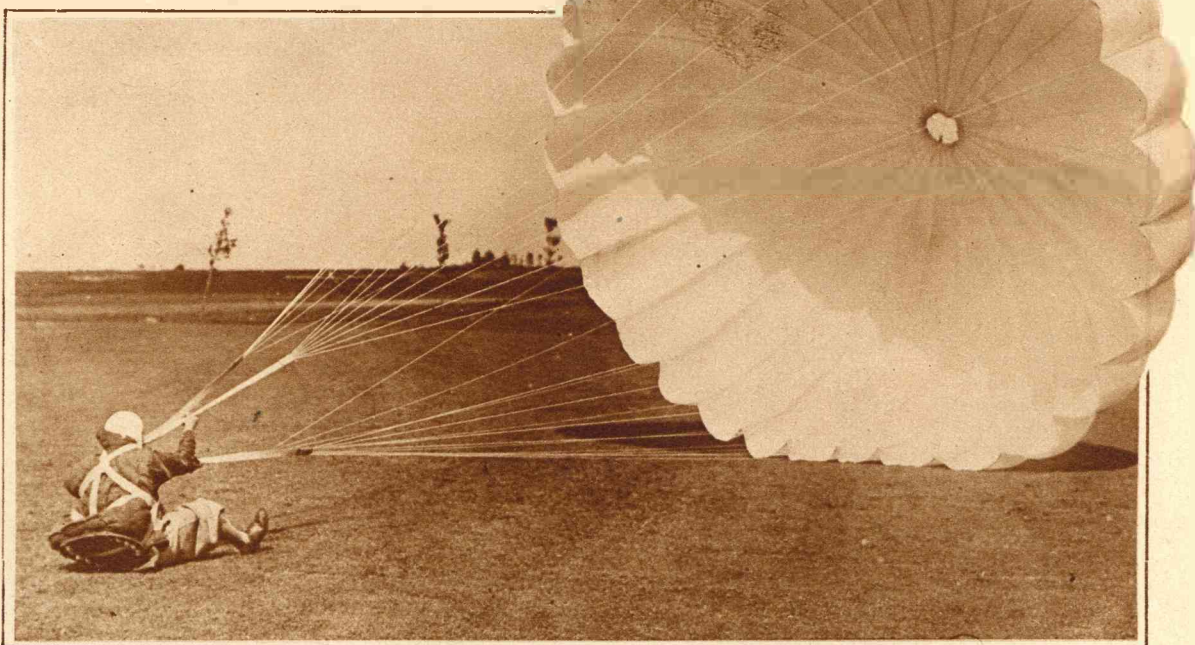
hoofd. Zij moest onmiddellijk de radio afzetten, daar het geluid ver over de heide hoorbaar moest zijn en zij wist, dat mensch en dier op klanken afkwamen en ten tweede, dat zij opeens griezelig zeker wist, dat de ontsnapte moordenaar op dit oogenblik rondom hun huisje zwierf. Zij smoorde een kreet, holde naar het radiotoestel, zoodat de muziek eensklaps verstomde en het volgende oogenblik leunde zij uit een der vensters. De koele nachtwind ritselde langs haarharen, verkilde haar voorhoofd. Haar angstoogen staarden in het grijze duister, alsof zij reeds het gevaar zagen aankomen!

Annie Terlingen sloot al de ramen en de gordijnen en ontstak het volle licht in de voorkamer. Zij wilde juist afleiding zoeken in het avondblad, dat zij reeds heelemaal gelezen had, toen zij plotseling met een lichten gil opschrikte. Duidelijk had zij het geluid van de keukendeur gehoord, die door een hand geopend moest zijn. En vreemd, hoewel haar man wel eens een heel enkele maal door die achterdeur placht binnen te komen, wist zij nu heel zeker... dat deze hand aan een indringer moest toebehooren.

De ontsnapte moordenaar bevond zich in haar huisje, afgekomen op de vioolmuziek als een mug op een brandende kaars. En ondanks haar doodsangst herinnerde zij zich een verhaal van haar man, die eens gezegd had, dat het een typisch verschijnsel bij misdadigers was, dat zij soms door een enkelen muziekklank een ander mensch werden, als het ware plotseling beseften wie en wat zij waren!

Nog enkele seconden bleef zij doodstil luisteren. Toen klonken zeer duidelijke, hoewel aarzelende voetstappen en het gekuch van een man. Nu wist zij zeker, heel zeker, dat het Willem niet was. Zelfs aan een simpel kuchje zou zij haar man herkend hebben. Zij sloop naar de kamerdeur en luisterde bevend. Nu hoorde zij de deur tusschen keuken en gang opengaan. De moordenaar moest dus bijna naast de kelderdeur staan.

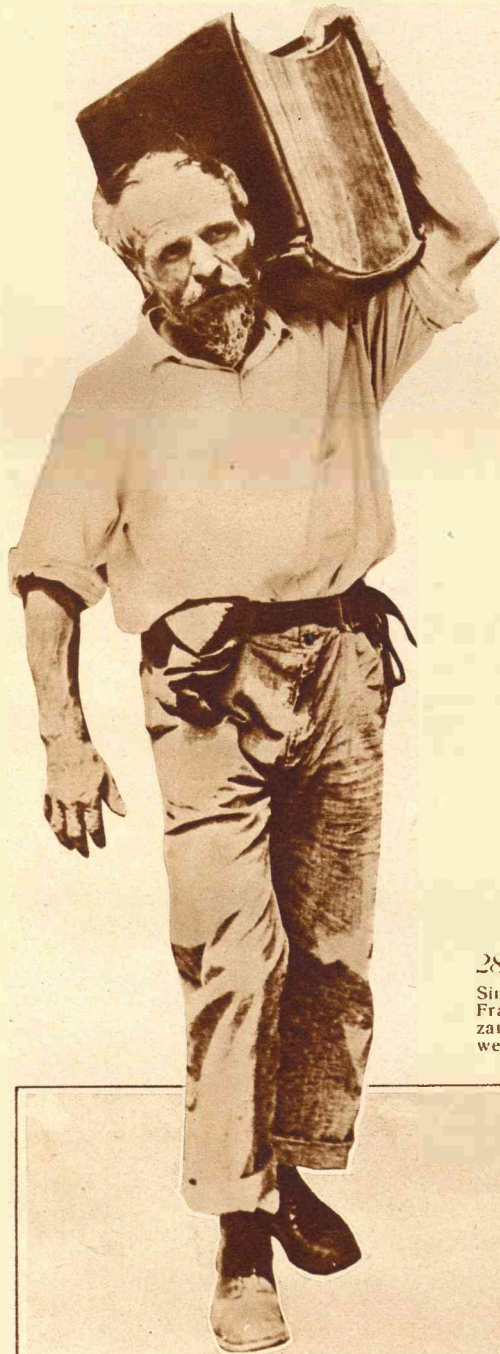
„Wim.... Wim.... ?” fluisterde zij smeekend, doch het bleef verraderlijk stil. Zonder dat zij 't eigenlijk besepte opende zij de kamerdeur en het volgende oogenblik stond zij in de gang. Haar angstoogen, wijdden als de oogen van een opgejaagd beest, verslonden als het ware het

Een goed geslaagde foto

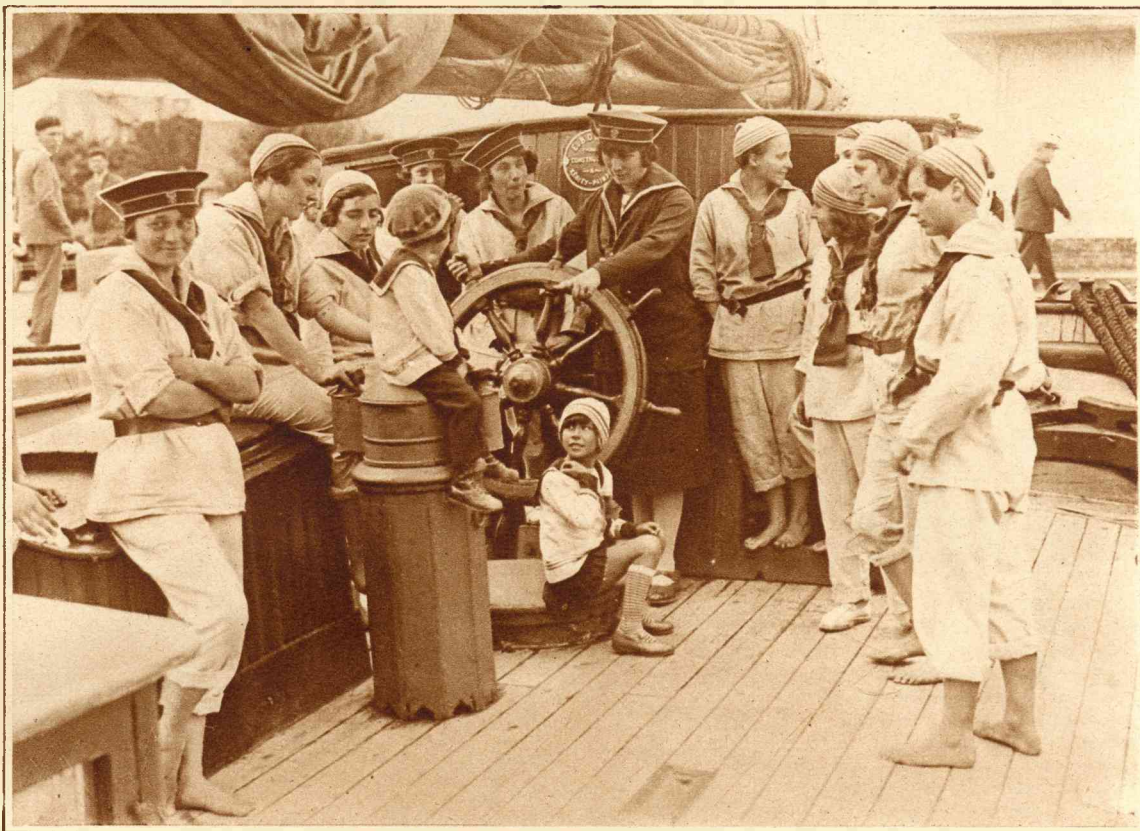
van een goed geslaagden parachute-sprong, welke op een nieuwe vinding betreffende dit instrument was ingesteld.

tooneeltje voor haar. In een flits zag zij in het flauwe licht de gestalte van een kleinen man, die in een luisterende houding naast de kelderdeur stond. Een tiende seconde was noodig om haar te veranderen in een moedige, doch tegelijkertijd wanhopige vrouw, die alles moet verdedigen wat zij bezit. Zij stortte zich op den kleinen man, opende met één hand de kelderdeur en op het moment, dat de indringer struikelde en zijdelings in de zwarte diepte viel, zagen haar oogen twee dingen, die het bewijs waren, dat haar fijn-vrouwelijk instinct haar ook nu niet in den steek had gelaten.

28 jaren zwerper!

Sinds 1901 wandelt deze meneer, luisterend naar den naam van Joseph Frank Mikulek, de aarde rond met als voornaamste liefhebberij: het verzamelen van handteekeningen van vooraanstaande personen in een boekje, wegende 56 pond, hetwelk hij steeds op zijn schouders meedraagt.

Een filmbeeld maar pure merkelijkheid

toont u deze foto, genomen op het eerste opleidingsschip voor vrouwen, hetwelk dezer dagen te Deauville in gebruik is gesteld. Volgens alle regelen der kunst worden de jonge dames, voor het meerendeel uit de betere Fransche kringen voortkomend, er in de geheimen van het zeemanswezen ingewijd!

De man had zwart haar en een onduidelijk litteken op een der wangen.

Tien minuten later klonk buiten het bekende fietsbellekje en nog voordat de dominé zijn niets had kunnen wegzetten lag, het vrouwtje in zijn armen. Zij overrompelde hem met haar verhaal, waar hij in den beginne geen touw aan kon vastknoopen, doch hij kuste vol liefde haar vochtige oogen en nam haar beschermend mee naar binnen.

„Maar hij zit in den kelder, mannie; ik heb hem opgesloten in den kelder!” zei zij gejaagd

en ook een beetje trotsch. Nietwaar, dat mocht zij dan ook wel zijn. Maar zij was tegelijkertijd eerlijk genoeg om haar angst te bekennen.

Dominé haalde een vervaarlijk uitziende revolver te voorschijn en laadde deze met de grootste zorgvuldigheid. Terwijl hij naar de gang liep, in het minst niet bang, daar hij zijn mannetje best kon staan, trachtte hij de zaak van den vroolijken kant te bekijken. „Het is jammer, dat we geen telefoon hebben, nu zal ik opnieuw op de fiets naar de stad moeten.”

„Maar laat mij niet meer alleen thuis, 's avonds!” smeekte zij; „oh, Wim, wees toch voorzichtig!”

„Ik kon er werkelijk niets aan doen, dat ik zoo laat was!” zei hij nog, terwijl hij voor den kelder bleef staan. „De nieuwe burgemeester,

die gisteren geïnstalleerd is, zou ons vanavond even komen bezoeken. Hij is nog een oude schoolvriend van vader, weet je. Tot mijn spijt trof ik hem niet thuis. Wacht, ga jij op de trap staan en wees maar niet bang!”

Hij opende de kelderdeur en het ganglicht gleed aarzelend naar binnen.

„Kom d'r uit!” commandeerde dominé streng. Een gekreun was het antwoord. „Hij is zeker behoorlijk gevallen in het donker!” mompelde dominé en toen er verder niets gebeurde nam hij een zaklantaarn en daalde in den kelder af. Mevrouw kwam aarzelend naderbij, doch plotseling klonk een kreet van ontsteltenis en rende haar man als een razende de keldertrap weer op. Hij staarde zijn vrouwtje wezenloos aan en liet toen krachteloos de revolver vallen.

„Dat is me ook wat mooi's!” mompelde hij dof; „hij heeft zijn been bezeerd en.... en.... het is de burgemeester!”

Een ontzettend spoorwegongeluk heeft er onlangs bij Stratton in Amerika plaats gevonden toen een expresse-trein in volle vaart van een brug in de Colorado-rivier stortte, waarbij verscheidene tientallen doden en gewonden te betreuren vielen. Op bovenstaande foto kan men zien hoe groot de omvang van de ramp was.

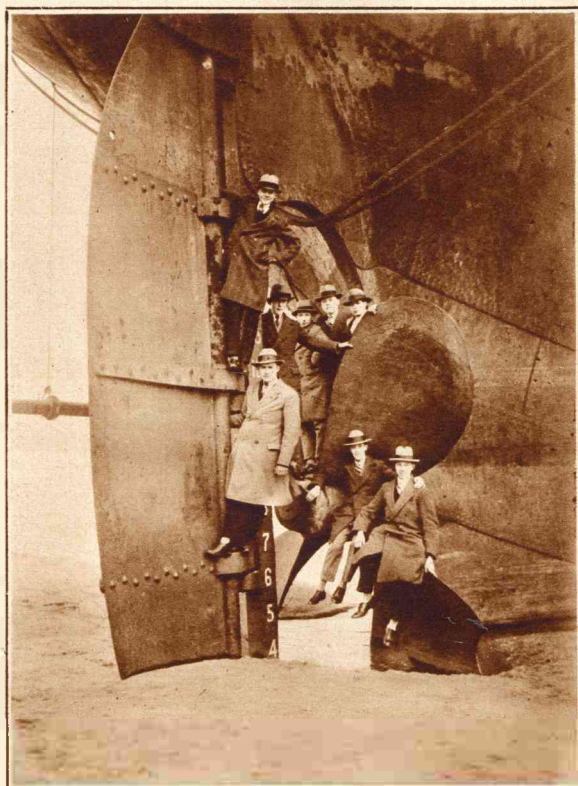

Na een rustperiode van circa 8 maanden is de Heinrich Podes eindelijk vlot gekomen van haar onvrijwillige ligplaats aan het Zandvoortsche strand. Een der bezienswaardigheden en een prachtig fotodécor is daardoor verdwenen. Bovenstaande foto is genomen niet lang vóór het loskomen van het schip. De sleepboten zijn nog in volle actie.

Hiernaast: De belangstelling voor den Duitschen stoomer.

Gemengd Nieuws

Zooals vele foto's genomen zijn, met het roer en de schroefbladen als operatieterrein.

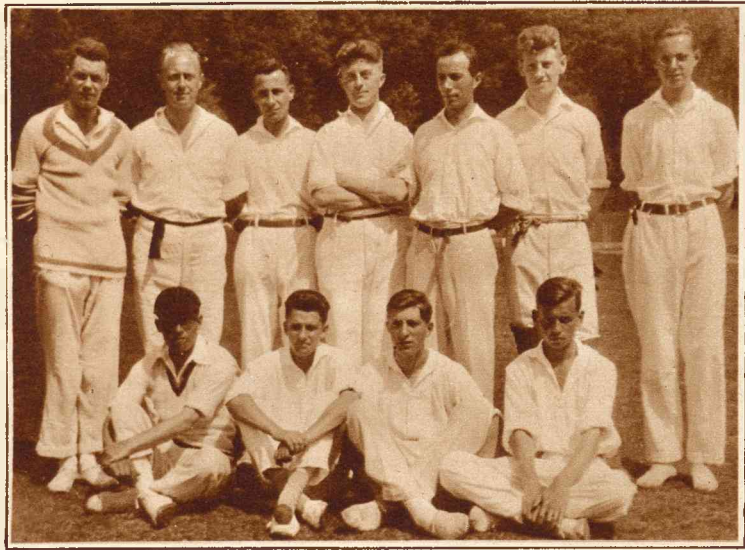

H. M. de Koningin heeft, vergezeld van Prinses Juliana, een tweedaagsch bezoek gebracht aan de Zuiderzeeverken. Hoewel het fotografeeren bij deze gelegenheid wel zeer bemoeilijkt werd en de politie zeer streng meende te moeten optreden, plaatsen wij hierbij toch eenige foto's die dit Koninklijk bezoek in beeld brengen. Hiernaast links ziet men de aankomst van H. M. de Koningin aan het station te Schagen, alwaar H. M. door den loco-burgemeester werd verwelkomd.

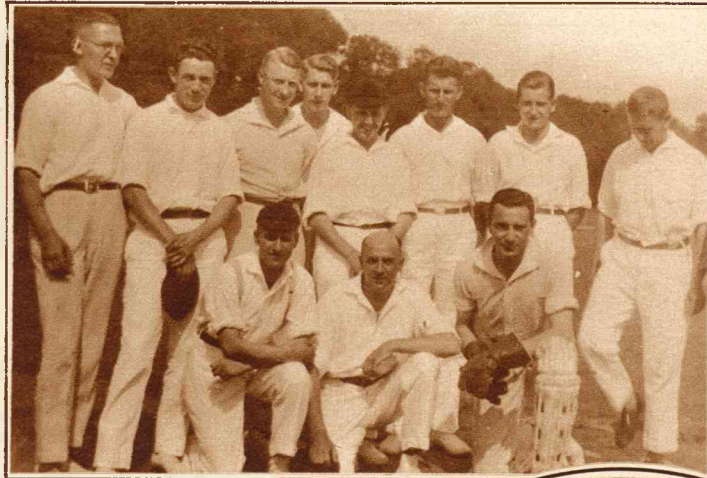
Hierboven: In open auto's werd de tocht van Schagen naar Den Oever ondernomen.

In cirkel:
De aankomst van H. M. te Medemblik, alwaar zij per boot vanuit Den Oever arriveerde. De burgemeester begroet de hooge gasten.

Het elftal van den Haarlemschen Cricketbond dat Zondag j.l. met 25 runs van het vertegenwoordigende team van den Amsterdamschen Bond won.

Het A.C.B. elftal werd Zondag op het terrein van Rood en Wit te Haarlem met gering verschil door het H.C.B. team geslagen.

DE ZWARTE LIJST

Dezer dagen werd in het officieel orgaan van den N.V.B. het lijstje van verzochte overschrijvingen voor het a.s. seizoen gepubliceerd. De lust van den voetballer om zijn geluk na een paar jaar of nog korter elders te gaan beproeven, blijkt geenszins verflauwd. Het lijstje vermeldt 586 namen en er zal vermoedelijk nog wel een tweede editie volgen, al is die dan ook niet zoo uitgebreid meer.

Wij spraken hierboven van een zwarte lijst en dat is ze ook inderdaad, omdat er zoovele gevallen op voorkomen, die een eigenaardigen blik werpen op de mentaliteit van den voetballer ten opzichte van het verenigingsleven.

Natuurlijk zijn er ook minder „ernstige” gevallen. Wanneer iemand verhuist kan men het hem moeilijk kwalijk nemen, dat hij niet in zijn oude vereniging blijft voetballen, wanneer de plaats van die club 50 of meer kilometers van zijn nieuwe adres verwijderd is.

Maar wanneer men aan den anderen kant weer de namen ziet van personen, die er prijs op schijnen te stellen elk jaar in het officieele gedeelte van De Sportkroniek een plaatsje te krijgen, dan vestigt de publicatie onwillekeurig den indruk van een transfer-lijst.

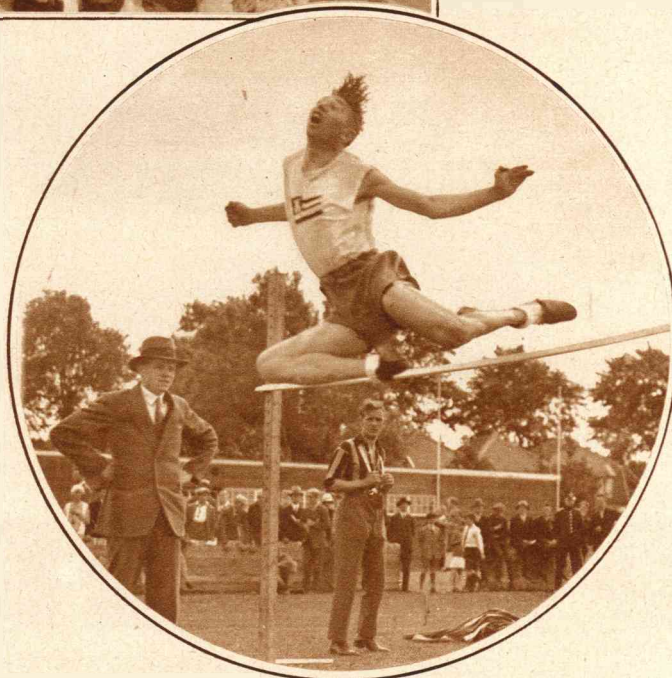
Voor Amsterdam en zijn omgeving kent weer vele duistere gevallen.

Zoo zien wij dat van Melick (ex-D.E.C.) in Zaandam niet kan aarden en nu van plan is naar het Gooi te vertrekken. Breeuwer (ex-Z.V.V.) gaat, na bij Haarlem en Z.F.C. te zijn geweest, thans weer in de club van Jan van den Berg spelen, waarbij wij echter meenen te weten, dat de Zaandammer zich na zijn aanstaand huwelijk in Haarlem gaat vestigen.

Het arme Helder ziet na zijn degradatie een stuk of acht spelers naar het plaatselijke H.R.C. vertrekken, waaronder verschillende bekende.

Natuurlijk worden door zoo'n geval de vriendschapsbanden tusschen twee van zulke clubs bijzonder nauw aangehaald. Zoo zijn er nog vele gevallen. Meestal probeeren de dwaallichten hun geluk na één seizoen weer ergens anders, doch dan heeft het feit, dat de clubbesturen hun een plaatsje in het eerste elftal hebben gegeven ten koste van een heel wat beter lid, dat iets minder goed kon voetballen, zooveel ontstemming in die vereniging gewekt, dat men achteraf tot de ontdekking komt, dat een bijzonder slechte koop heeft plaats gehad.

De N.V.B. gaat aan het geronsel thans paal en perk stellen. De clubs moeten tegen zichzelf worden beschermd. In 't vervolg zal hij, die overschrijving

Een plaatje van de atletiekwedstrijden te Alkmaar. D. van Genne (A.A.V. 1928) winnaar van het nummer hoogspringen zonder aanloop 1.40 M.

„De Votewijkers”. Dit kranige elftal heeft het in het veelbewogen seizoen 1928-'29 tot promotie gebracht en zal nu in de 3de klasse van den N.V.B. uitkomen. Van l. n. r. Ph. Bognetteau, v. d. Helst, Verdoes, v. d. Winkel, Corstens, v. Veelen, Kievit, Ehrenfeld, v. d. Berg, v. d. Wel en Dorlijn.

naar een andere club verzoekt, de toestemming pas kunnen verkrijgen een jaarnadat dat verzoek is ingediend. Dat wordt een slechte tijd voor de eeuwige zoekers. Wij juichen dezen maatregel echter toe.

Op den gepubliceerden staat komen 6 verzoeken voor om in Ajax te mogen uitkomen, waarvan die van Andriessen uit A.P.S.V. en v. Reenen

Voor Blauw Wit vinden wij drie aanvragen. Hier keert Gerritse weer tot zijn oude liefde terug. 't Gooi, dat al zoovele Amsterdamsche voetballers in de gelederen heeft geteld schijnt ook al geen paradijs te zijn. Voor Spartaan tellen wij 6, V.V.A. 7 en A.F.C. 8 aanvragen, meest van spelers uit de plaatselijke bonden.

Van de clubs uit den omtrek vinden wij voor 't Gooi 6 verzoeken en voor Z.F.C. 4. De Zaansche club heeft hiertegenover echter te zware verliezen geleden om niet verzwakt uit den overschrijvings-tijd te voorschijn te komen. In Haarlem en omstreken is de markt bijzonder flauw geweest.

Ziehier het voornaamste uit de jaarlijksche trekkingslijst van den N.V.B.

Volgend jaar zal de uitgever van De Sportkroniek wel geen drie pagina's meer moeten afstaan om het heele spul er in te krijgen.

Een kranig drietal. Van l. n. r. de dames M. Bosma, J. v.d. Berg en B. Bakker, resp. No. 1, 2, en 3 in het nummer kogelstooten op de wedstrijden te Alkmaar.

SCHILDERACHTIG AMSTERDAM. Vooral in den zomer, wanneer de boomen langs den kant met vollen bladerentooi pronken, bieden de grachten met hun overbruggingen en het levendig verkeer per schuit en boot een schilderachtigen aanblik. Ziehier de drukbezane Brouwersgracht met het sierlijke bruggetje.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

Niemand wenschte echter nog iets van den kleinen man te weten. Deze haalde daarop een kleine zakportefeuille te voorschijn en haalde er een visitekaartje uit.

„Hier is m'n adres, heeren, Gravetown Square W. 32, voor 't geval u me noodig mocht hebben.”

Het getuigenverhoor was nu geëindigd. Van verdachte was Elsie May nu beschuldigde geworden en werd voor 't gerecht gedaagd.

De heer Imri Clarke bleef tot aan 't eind der rechtszitting. Toen het jonge meisje in staat van beschuldiging gesteld werd, scheen hij diep onder den indruk daarvan te zijn.

Op weg naar huis dacht de jonge Martineau na over het feit, dat hij zelf geen woord ter terechtzitting had gesproken, dat z'n lippen als 't ware verzegeld waren geweest. Niet dat hij in staat was geweest om belangrijke onthullingen te doen, volstrekt niet. Hij had slechts datgene kunnen bevestigen, hetgeen die Imri Clarke te berde gebracht had. Maar het was, alsof een inwendige stem hem zeide, dat het beter was dat hij zweeg. Hij wist niets, dat zou kunnen dienen om de verdenking aan de misdaad van Elsie May af te wenden, en wanneer hij als haar verdediger wilde optreden, waartoe hij het vaste voornemen had opgevat, dan moest hij niet spreken voor de tijd daartoe gekomen was. In den geest was hij reeds druk bezig met zijn plan van verdediging op te maken. Hij besloot om direct naar Dr. Margraves te gaan en hem ontslag uit zijn betrekking te vragen.

Op den avond van dien dag begaf hij zich op weg naar Gravetown-Square. Het was een rustig en eenzaam plekje, in de nabijheid van een der drukste verkeerswegen van Londen. Er waren op dit plein slechts een paar winkelhuisjes. Het geheel ademde een geest van vrede en rust. De huizen waren niet groot, maar gaven den indruk van solied gebouwd en comfortabel ingericht te zijn. Op het geheele plein, dat niet ruim was, stonden misschien veertig huizen en no. 32 onderscheidde zich in niets van de andere; alleen de gevel zag er beter onderhouden uit en de stoep was schooner gehouden dan die der andere. Mark vond, dat dit geheel in overeenstemming was met het voorkomen van den kleinen man, die ongevraagd als getuige

bij het gerechtelijk onderzoek van dien morgen was opgetreden.

De deur werd door een magere, donker gekleurde vrouw geopend. Blijkbaar was zij een vreemdelinge. Uit den klank harer stem maakte Mark de gevolgtrekking, dat zij van Oostersche afkomst was. Op Mark's desbetreffende vraag antwoordde zij, dat hier mijnheer Clarke woonde. Hij was thuis.

„Ik zou hem graag spreken, als het kon.”

„Wilt u me ook zeggen, waarover,” vroeg de vrouw. Ze sprak zacht, maar duidelijk en maakte daarbij een sissend geluid, waardoor de gedachte aan slangen bij Mark werd opgewekt.

„Ik zou mijnheer Clarke gaarne over het gerechtelijk onderzoek van dezen morgen willen spreken.”

De oogen der vrouw fonkelden.

„Wie kan ik zeggen, dat er is?” vroeg zij.

„Als ik mijn naam noem, dan kent hij me toch niet; maar ik moet hem noodzakelijk spreken,” zei Mark.

De vrouw zag hem uitvorschend aan. In den blik dien zij op hem wierp, stond te lezen dat ze hem wantrouwde. Een oogenblik scheen zij te aarzelen, daarna verwijderde zij zich bijna onhoorbaar en verdween aan 't eind van de gang achter een deur.

Eenige oogenblikken later kwam zij even onhoorbaar terug en ging Mark voor naar de deur, waardoor zij binnen gekomen was.

In de kamer die hij betrad, zag Mark den kleinen man voor een schrijfbureau naast het venster zitten. Om hem heen lag een aantal voorwerpen die Mark niet goed thuis kon brengen. Voor zoover hij kon zien, werd het vertrek als een soort laboratorium gebruikt. In den hoek stonden verschillende dingen, die scheikundige toestellen schenen te zijn. De kamer was doortrokken van een eigenaardigen reuk, waaruit men de gevolgtrekking zou kunnen maken, dat de bewoner zich met het nemen van chemische proeven onledig had gehouden. Dicht bij de toestellen lagen op een tafel eigenaardig gevormde steenen. Tegen de vier wanden stonden verschillende portefeuilles en kaarten, terwijl overal in 't vertrek boeken en teekeningen verspreid lagen. In plaats van de ouderwetsche jas

van fijn laken, die de heer Imri Clarke dezen morgen droeg, was hij nu gekleed in een ruime, gebloemde kamerjapon vol vlekken, blijkbaar ontstaan door de vloeistoffen, waarvan hij bij z'n scheikundige proeven gebruik maakte. Z'n manier van doen, z'n houding en gebaren waren dezelfde gebleven. Hij maakte den indruk van den zelfde kalme, vriendelijke kleine man te zijn, die het leven van een kluisenaar in dienst der wetenschap, leidde.

„Ik hoop,” zoo begon Mark, „dat u me wilt excuseeren, maar ik was vanmorgen bij het gerechtelijk vooronderzoek en bij uw optreden als getuige tegenwoordig.”

„Helaas ja,” antwoordde de kleine man op droeven toon, „het is een treurige geschiedenis, vindt u niet? Ik kon er den geheelen middag niet door werken. Zoo treurig en zoo akelig! Ik hield veel van hem. Hebt u hem soms gekend?”

„Ik heb hem wel eens ontmoet en ik stel zóoveel belang in de zaak, dat ik dacht, dat u het me niet kwalijk zou nemen, als ik u nog het een en ander er over vroeg.”

„Ik neem het u volstrekt niet kwalijk, m'n waarde heer. Het zal me ten eerste verheugen als ik ook maar iets kan bijdragen om licht in die zaak te brengen. Maar ik weet niets behalve hetgeen ik reeds van morgen heb meegedeeld. Wel heb ik hem al jaren gekend, maar mijn levenswijze is zeer afgetrokken. Ik ga geheel op in m'n wetenschappelijken arbeid. Ik heb het altijd druk en Barret was een uitstekend ondergeschikte, maar ik vrees en heb er nu spijt van, dat ik zoo goed als niets weet van zijn persoonlijke aangelegenheden.”

Hij scheen dit meer tot zich zelf dan tot zijn bezoeker te zeggen, en zei dit op droomerigen toon alsof hij tegelijkertijd aan iets anders dacht.

De jonge man begreep, dat hij op deze wijze niets verder kwam.

„U zei,” vervolgde de heer Imri Clarke, en vestigde nu z'n half toegenepen oogen op Mark; „u zei dat u hem gekend hebt?”

„Ja, ik heb hem twee of drie keer gesproken. Ik heb hem eens bezocht, toen hij in een klein hotel bij het strand verbleef.”

No. 21

„Juist. Weet u dan misschien iets van z'n privé-aangelegenheden?”

„Ik weet er niets van. Om het een en ander te vernemen, kwam ik juist bij u.”

„Met welk doel, als ik u vragen mag?” vroeg de kleine man.

„U hebt vanmorgen gezegd, dat u gaarne de waarheid aan 't licht zou zien gebracht.”

„Zeker, dat zou ik ook. Hoe kan dit ook anders. Maar wat is uw doel?”

„Ik ben van plan, als verdediger van het jonge meisje op te treden, dat van den moord beschuldigd is.”

„Wat zegt u daar? Van dat arme schepsel, dat ik van morgen in de rechtszaal zag?”

„Ja, van Elsie May, zooals ze heet,” zei Mark, bedaard. „Ik geloof niet, dat zij schuldig aan die misdaad is.”

„De heer Imri Clarke zag Mark aan met een blik van niet-begrijpen, alsof diens woorden hem in een gedachtenwereld verplaatsten, waarin hij niet thuis was. Daarna zei hij op een toon van berusting:

„Ik ben van dat soort zaken absoluut niet op de hoogte, maar vraag me toch af, wie kan het dan gedaan hebben? Al de omstandigheden wijzen op haar als op de schuldige.”

„Ja,” hernam Mark, „ik weet wel, dat het er slecht voor haar uitziet. Ik heb haar echter gisteravond gesproken en ze heeft me bezworen, dat ze onschuldig is.”

„Dat arme schepsel! Maar in welke kwaliteit zult u haar verdedigen?”

„Ik ben advocaat,” antwoordde Mark, „en ik heb haar aangeboden om als haar verdediger op te treden.”

„U is dus advocaat. Maar dan hebt u toch een ongewonen weg ingeslagen. Advocaten spelen in den regel niet de rol van detective.”

„Ik heb den eenigen weg ingeslagen, die er bestaat,” antwoordde de jonge rechtsgeleerde. „Het meisje is blijkbaar zonder vrienden en wanneer zich er niet iemand voorspant om haar te verdedigen, dan vrees ik, dat zij alle hoop kan laten varen.”

„Jawel, maar u vergeet, dat er nog de politie is. Ik heb gehoord, dat de politie van Londen de handigste is, die er bestaat, met uitzondering van de Parijsche politie. Naar mijn meening zou deze het echter in handigheid en bekwaamheid in het opsporen van misdadigers tegen de onze moeten afleggen. Denk alleen maar eens aan het verschil in 't straten-complex. Wat zou de Parijsche politie in ons zoo ingewikkeld stratennet kunnen uitvoeren? Ze zou er in verdwaald raken.”

„Mogelijk wel,” zei Mark weer, „maar dat neemt nog niet weg, dat ook hier de schuldigen aan de gerechtigheid ontkomen en dat onschuldigen moeten lijden voor de misdaden van anderen. Daar kan ook de politie in Londen niets aan doen.”

„Ja, ja, ik begrijp u volkomen. Het is treurig, maar helaas waar. U hebt me uw naam nog niet genoemd, als ik 't wel heb.”

„Mark Martineau.”

Onder 't noemen van zijn naam, sloeg hij nauwlettend het gelaat van den kleinen man gade. Was het een spel zijner verbeelding, of niet, dat hij diens oogleden even zag trillen en z'n gelaat lichtelijk zag verbleeken! Hij kon dit niet met zekerheid zeggen, en toch meende hij deze verschijnselen op het gelaat van den man voor hem te hebben waargenomen, al waren ze ook zeer vluchtig geweest.

„Mark Martineau! Ik geloof niet, dat ik dien naam ooit te voren heb hooren noemen,” hernam Imri Clarke, „maar dit komt er ook niet op aan. Ik weet niets van de samenleving in de wereld af. Er zullen tal van beroemde advocaten, zelfs rechtse zijn, waarvan ik nooit gehoord heb. Daarvan ben ik overtuigd.”

„Bent u in Londen bekend?” vroeg Mark.

„In Londen? Neen, beter in Afrika. Londen is een groote leelijke zweer, een afzichtelijk gezwel, een soort Babylon, op de oppervlakte der aarde. Neen, Londen ken ik niet. Ik woon hier in een klein huis te midden van m'n scheikundige toestellen. M'n wetenschappelijk onderzoek van elken dag neemt bijna al m'n tijd in beslag. Zelfs m'n dienstpersioneel bestaat uit vreemdelingen. Ze kennen juist genoeg van de landstaal om het noodige voor me te koopen, meer niet.”

„Maar u kent toch zeker wel Johnson's Inn?” vroeg Mark.

De aangesprokene antwoordde niet direct. Het scheen Mark toe, dat z'n tanden zich op elkaar klemde, toen hem deze vraag gesteld werd.

„Johnson's Inn, Johnson's Inn? 't Is best mogelijk, dat ik er wel eens van gehoord heb, ofschoon ik er niet zeker van ben. Maar hoe vraagt u dat zoo?”

„Omdat Edgar Barret daar dikwijls kwam.” „Is het waar? Dan kan het best zoo zijn, ofschoon ik me niet herinner, dat hij er me ooit over gesproken heeft.”

De heer Imri Clarke zag er zoo onschuldig uit als een pasgeboren kind, toen hij dit zei.

„Dus Johnson's Inn is u zoo goed als onbekend?” hernam de jonge advocaat.

„Inderdaad. Natuurlijk zal Barret er wel dikwijls geweest zijn, zooals u zegt; hij kan er me ook wel eens over gesproken hebben, in elk geval, heeft m'n geheugen het dan niet vastgehouden,” zei de kleine heer glimlachend.

„Het spijt me, maar dan ben ik op een verkeerd spoor.”

„Laat ik nog eens even nadenken; Johnson's Inn?” De kleine man dacht inderdaad nog even na. „Neen, mij onbekend. Johnson is natuurlijk een naam, die me gemeenzaam is. Ik lees wel eens in „Het leven van Johnson” van Boswell, maar

die heeft voor zoover ik weet, toch niets met Johnson's Inn te maken.”

„Kent u dan soms iemand, die Ramon heet?”

„Ramon? Neen.”

„Fortescue dan?”

„Neen, die namen heb ik nooit te voren gehoord. Ik zou u graag van dienst willen zijn, maar ik vrees, dat ik u niet helpen kan. Hebt u me nog iets anders te vragen? Ik heb op 't oogenblik een en ander te doen, dat geen uitstel kan lijden. Ofschoon ik u in alle opzichten bij uw onderzoek zou willen assisteerden, zoo is dit onmogelijk zooals u ziet, omdat ik niets weet. Goeden avond.”

Al sprekend, trok hij aan het ouderwetsche schellekoord. Een oogenblik later kwam de vrouw die hem de voordeur geopend had, binnen. De heer Imri Clarke zei eenige woorden tot haar in een vreemde taal, die Mark niet verstond.

De vrouw zag hem aan met een blik, waaruit wantrouwen scheen te spreken. Uit haar zwarte, kraalogen straalde een eigenaardige glans, die Martineau voor een oogenblik in verwarring bracht.

„Ik denk, dat ik me dwaas heb aangesteld; het is best mogelijk dat m'n vermoedens ongegrond zijn.”

Hij volgde de vrouw, die hem voorging naar de huisdeur.

„Vind je Londen een plezierige stad?” vroeg hij. Hij wist wel, dat het niet de gewoonte was om op die manier tot de dienstdiener het woord te richten, in de huizen waar men een bezoek had afgelegd. Maar wanneer hij zich, zoo dacht hij, bij z'n onderzoek stipt aan de geijkte vormen moest houden, dan kon hij de geheele zaak wel laten loopen.

„O, ja, ja,” zei de vrouw met haar sisklank.

„Plezieriger dan je eigen land?”

Mark zag, dat op deze vraag de mondhoeven der vrouw zich samentrokken.

„Ja, ja, ja,” herhaalde zij. „ik versta niets van hetgeen u zegt.”

Zij opende de voordeur. Een oogenblik later stond hij op straat. Hij verwijderde zich snel en bevond zich spoedig achter het plantsoen, dat midden op het plein was aangelegd. Hier stond hij even stil om na te denken. Daarna liep hij langzaam voort, totdat hij achter een boom verborgen, een vrij uitzicht had op het huis van Imri Clarke. De eerste tien minuten zag hij niets dat z'n aandacht trok. Eensklaps verscheen er een menschelijke gestalte voor een der bovenvensters. Op het gezicht daarvan begon zijn hart onstuimig te kloppen. Hij zag het gelaat der donkere, zwaar gebouwde vrouw, die hij eenigen tijd geleden in het eenzame huis op het land had gezien. Ja, het was hetzelfde gelaat en toch was er eenig verschil in. Toen was het verwrongen en vol roode vlekken, als van iemand die dronken is, nu zag de vrouw strak en nieuwsgierig voor zich heen, alsof zij iets nieuws zag. Het gelaat maakte op Mark den indruk van dat van 'n boezen geest, die de gestalte van een mensch heeft aangenomen. De groote, grove trekken, de sterke, lange witte tanden, de zwarte, glinsterende oogen, waarin een uitdrukking lag, waaruit hij de gevolgtrekking maakte, dat die vrouw tot alles in staat was. Zooals ze daar stond, maakte zij op den jongen man den indruk van een wild dier achter de tralies, dat zich niet op z'n plaats gevoelde in dit afgelegen hoekje van een stil plein. Blijkbaar hoorde zij hier niet thuis. De schemering was zoo juist beginnen te vallen, maar Mark zag haar duidelijk.

Na verloop van enkele minuten werd het licht in de kamer opgestoken; de vrouw verdween. Mark zag, dat de vrouw die hem het huis in- en uitgelaten had, bij 't venster kwam en de valgordijnen liet zakken.

(Wordt voortgezet)

DE STROOMARKT MET DE RONDE LUTHERSCHE KERK, een zeer oud, schilderachtig Amsterdamsch puntje, waar het soms zeer druk kan zijn door het laden en lossen van buurtschepen en vrachtauto's. De groene koepel der kerk domineert hier het gansche stadsbeeld.

BABY.... MENEER.... EN PUCKY

In het Centraal Theater te Amsterdam heeft onder de auspiciën van „De Speeldoos” een mysterieuze baby zijn intrek genomen naar het goede voorbeeld van dien anderen baby „van duizend weken” welke aan den overkant van de Amstelstraat zoo een uitbundig succes mag boeken. Met dit verschil dat deze baby geen kik geeft, slechts zwijgend

met zich sollen laat, evenals de tweede hoofdrol in dit vroege Septemberstuk: „Pucky” het snoezige hondje, welke beide dreumesen onbewust de oorzaak zijn

Het argelooze Pucky, stichter van zooveel onheilen doet zijn intrede: mevr. M. van Kerckhoven-Kling, Corrie Roozendaal.

aangestaard door van links naar rechts: Carl Tobi en M. van Warmelo.

van een lawine misverstanden met een nasleep van de meest dulle verwikkelingen. Vooral in het tweede bedrijf komen de lachspieren van het publiek goed los wanneer de komische situaties hun hoogtepunt bereikt hebben. Overigens heeft dit blijspel met z'n „liefelijke hutspot van mysteries” zooals de geestig getypeerde butler James (Cor Hermus) het belooft

uit te drukken, alle hebbelikheden van een rasechte klucht, maar het is daarom het uitgaande publiek in dezen vacantiertijd niet minder welkom.
D.

Butler James (Cor Hermus) ontdekt tot zijn groote ontsteltenis het schattige „Pucky”.

Constant van Kerckhoven, de ongelukkige echtgenoot, gaat uit baloerigheid uit vissen.

De liefdesverklaring tusschen de „tante” (mevr. van Westerhoven) en Christoffel (M. van Warmelo).